UTGIVARKORSBAND
SVENSKA SIMFÖRBUNDET
Idrottens Hus
123 87 FARSTA

SPEEDO®

När Speedo-
simmarna
öser på
står blixten still!

HÄR ÄR NAMNEN PÅ SVERIGES SPEEDO-KLUBBAR

BORLÄNGE SIMSÄLLSKAP
GKKN GÖTEBORG
JÖNKÖPINGS SIMSÄLLSKAP
LANDSKRONA SIMSÄLLSKAP
LIMHAMNS SIMSÄLLSKAP
MALMÖ SIMSÄLLSKAP
STOCKHOLMS POLISENS IF
VÄSTERÅS SIMSÄLLSKAP
UPPSALA SIMSÄLLSKAP

Ring 0758-367 00 och fråga Gunnar Larsson vilka badbyxor han vann OS-guld i.

Rosenbad Badartiklar AB, Box 505, 175 26 Järfälla

MELLERSTA SKÅNES HORBY TIDNINGSTRYCKERI AB

Simsport

Speciellt jubiléumsnummer

Svenska Simförbundet bildat 1904 75 ÅR

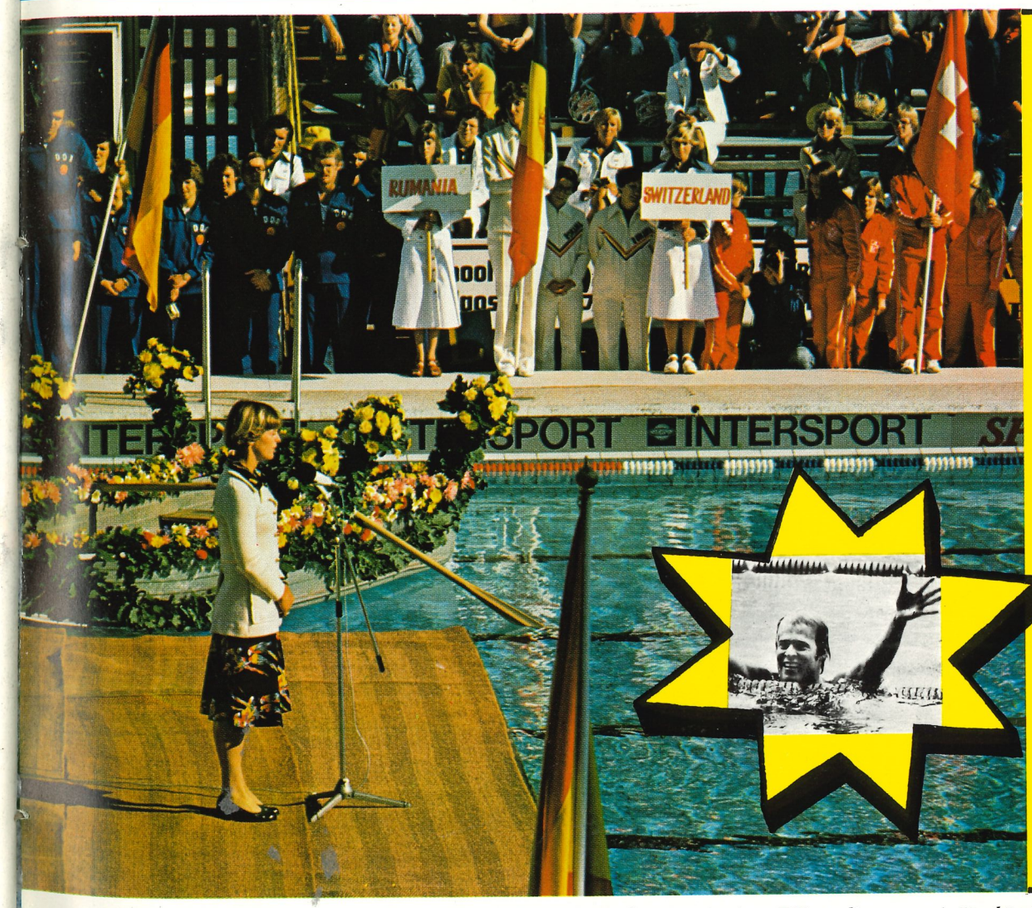

EM 77

EM var idrottslig höjdpunkt vi vill minnas

Tillbaka-blickar i ord och bild

ULRIKA KNAPE, 70-talets simhoppardrottning, var värdig att inviga EM-tävlingarna i Jönköping 1977. Medleykungen Gunnar Larsson, infälld, utgör också en epok i Svenska Simförbundets moderna historia. (Foto: Roger Stark)

MARS 1979 - ÅRGÅNG 34

Svenska Simförbundet firar i år sin 75-åriga tillvaro. Förbundet bildades med E F Burman som ordförande 1904. Detta nummer av Simsport är helt av jubiléumskaraktär. Vi har bl a gjort en bildkavalkad genom åren. En stor del av materialet har lånats ur det jubiléumsnummer som Henry Runströmer gjorde 1964, då Svenska Simförbundet således fyllde 60 år. Minnesgoda simpersonligheter har också hjälpt till att göra jubiléumstidningen fyllig.

SVENSKA SIM-FÖRBUNDET 1904

75 år Svenska Simförbundet 1904-1979

Ansvarig utgivare: Åke Elmsäter
Redaktör: Roger Stark
ISSN 0346-1084

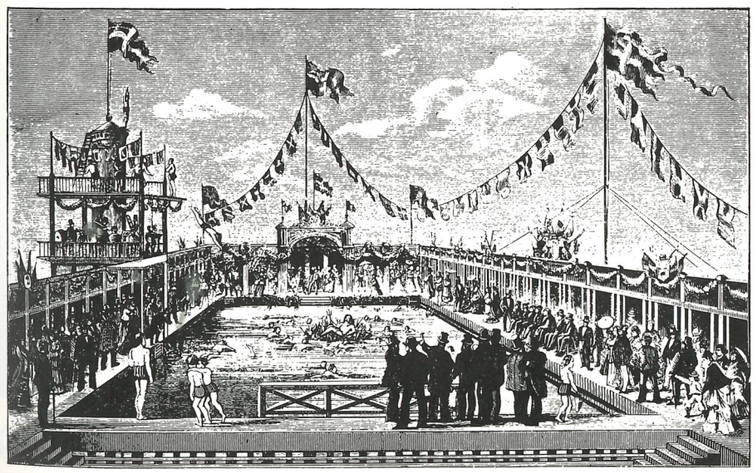

Så var det då . . .

Vid sekelskiftet såg det ut så här i Stockholm. Det är den gamla Gjörkeska simskolan vid en promotion. (Bilden hämtad ur Nordiskt Idrottslif 1904).

HUR VAR DET I SVENSK SIMNING 1904 — DET ÅR DÅ SVENSKA SIMFÖRBUNDET BILDADES...? SIMSPORT HAR FORSKAT I HÄVDERNA OCH STANNAR INFÖR JULNUMRET AV NORDISKT IDROTTSLIF DET ÅRET. DÄR FINNS EN HEL DEL ATT HÄMTA, BL.A. EN HISTORISK REDOGÖRELSE FÖR "DISTANSSIMNINGAR KUNGSHATT-STOCKHOLM". VI CITERAR DET OCH LITET ANNAT OM REKORD...

1904...

Distanssimningarnas uppgift är att höja simskickligheten, utveckla kraft och styrka hos simmaren, frammana hans tilltagsenhet och sjelfförtroende, twinga honom att beräkna och utnyttja alla sina möjligheter och taga ut af kroppens flytbarhet så mycket som möjligt samt förmå honom att undvika alla simningen hindrande tröttande birörelser och fel.

Här i Sverige hafva vi nu fått en klassisk simdistans i sträckan Kungshatt—Stockholm, en tur på en gammal mil (10,688 km) som simmats av herrar Carl Fredrik Longström, Claes Strand och K. E. Hallberg.

Longströms simtur ägde rum 28 juli 1878. Kl. 6.17 förmiddagen hoppade han vid Kungshatt i vattnet sedan han först låtit insmörja sig med kokt linolja. Kl. 7.24 fick han sendrag hvilket gick bort genom forcering av simningen. Fem minuter senare räknades antalet simtag i minuten och befunnos utgöra 28. Två minuter senare angreps han av ett nytt sendrag. Kl. 9.42 angreps han för tredje gången av sendrag. Då en sträcka av nära 36.000 fot tillryggalagts drack han ett glas portvin. Marieberg passerades 10.40 och 11.30 Garnisonssjukhuset. Eldkvarn passerades kl. 12.10 och kl. 12.25 uppsteg han vid sjöporten till Strömsborg.

Vid läkarundersökningen ungefär en 1/4 timmars tid efter uppstigandet befanns hans puls slå 120 slag i minuten. Strax efteråt befanns den slå 106 slag. Enligt läkarens åsigt hade den vid tiden för uppstigandet ur vattnet slagit 140 slag i minuten.

Om Herr Strands simtur är att nämna: Simförfärden tog sin början den 5 aug. 1886 kl. 3.15 em. Temperaturen i vattnet var 20 grader Celsius. Simmaren turade med att använda bröst- och ryggsim. Vid bröstsimningen voro simtagen nära nog regelbundet 26 i minuten. Simmaren åtföljdes hela tiden av en roddbåt med fyra man. Sveaholmarna passerades kl. 5.50, Karlshäll å Långholmen kl. 7.40. Strand förtärde nu en smörgås och ett stort dricksglas portvin. Efter en simtur på 6 timmar och 53 minuter nådde han välbehållen Riddarholmen. Under simturen passerade honom 37 större eller mindre ångbåtar och han besvärades av deras svall.

Angående Hallbergs simning anföra vi följande. Start söndagen den 14 aug. 1904. Temperatur i vattnet 17 grader. Ålder på simmaren, 40 år och 5 månader. Vikt vid starten 89,5 kg brutto. Vikt efter framkomsten 88,5 kg brutto. Använd tid 3 timmar 47 minuter 45 sekunder. Använd tid de sista 500 meterna 15 minuter. Anmärkningar: Hallberg använde bröstsim hela vägen. 41 ångbåtar passerade under simningen. Hallberg förtärde under simningen ett kokt ägg och en klunk kognak. En av Hallbergs medtäflare uppgick ur vattnet efter 2 timmar och 43 minuter på grund av tryck på hjärtat, orsakadt av sömnlöshet natten före simturen.

K. E. Hallberg
simmade 1904 på 3·47·45.

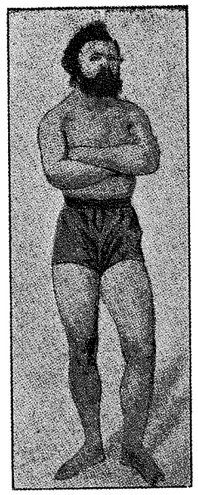

Carl Fredrik Longström
simmade 1878 på 6·08·00.

Ur nr. 22, maj 1904.

Då nu simsäsongen åter tager vid bör det vara af intresse att kasta en blick på de bästa rekord, som inom 1903 uppnåddes inom olika länder och nordiska föreningar.

SIMNING 100 METER:

Stockholms kappsimn. Klubb G. Wennerström 1.22,0

Verdandi, Eskilstuna B. Bohm 1.38 1/5

Upsala Sim och Hoppklubb, M. Janson 1.44 2/5.

Wasa Sportklubb, Stockholm H. Holmer 1.43 2/5.

IF Kamraterna Stockholm G. Schönning 1.53,0

SIMNING 200 METER:

Stockholms Kappsimn. Klubb E Eriksson 3.21 2/5.

Nord Eskilstuna I Karlsson 3.38 2/5.

SIMNING 500 METER:

England, A Jarvis, världsmästerskap. 8.33 3/5.

Nord Eskilstuna I Karlsson 10.09,0.

Stockholms Kappsimn. Klubb, Ch Norelius 10.57 1/5.

Wasa Sportklubb H Holmer 12.23 1/10.

Svenska Simförbundets ordförande:

Tack alla frivilliga krafter

Idrottsrörelsen i vårt land har uppnått en med mänskliga mått mätt aktningsvärd ålder. Riksidrottsförbundet kunde fira sitt 75-årsjubileum i fjol och Svenska Simförbundet följer nu efter hack i häl.

Svensk idrott har under dessa år genomgått en förvandling som i många stycken skett jämsides med utvecklingen i övrigt i samhället. Efter att från början ha varit ett intresse för ett ganska exklusivt fåtal människor med tid och kraft över för fysisk fostran och idrottsliga lekar har idrotten blivit en del i allt fler människors livsstil. Käpp med silverkrycka har försvunnit som femtioårspresent och en ny träningsoverall blivit ett allt vanligare alternativ. Idrott åt alla är parollen.

Med 75 år på nacken är Svenska Simförbundet ett av de äldsta specialförbunden inom svensk idrott. Samtidigt med tanke på den låga genomsnittsåldern på de mest aktiva ett av våra ungdomligaste. Simning är sålunda en idrott med gamla traditioner som ständigt förmått rekrytera allt större ungdomsskaror. Tillkomsten av allt flera simhallar som förändrat simningen från att vara en typisk sommarsport till en året runtidrott har naturligtvis haft sin stora betydelse.

Vi kan utan att förhäva oss påstå att svensk simning hållit en god internationell standard genom åren. Vi har befolkat segerpallarna vid såväl olympiader som internationella mästerskap. Det har naturligtvis också i hög grad bidragit till den utveckling av simsporten såväl i fråga om bredd som elit som vi kunnat glädja oss åt.

De idrottsliga framgångarna skildras på andra sidor i denna jubileumsskrift. Jag vill därför istället med dessa rader rikta några tacksamhetens ord till de många frivilliga krafter som ute i klubbar och distriktsförbund dragit och drar lasset för svensk simning.

Utan tvekan är det en ovärderlig styrka att idrotten hos oss bygger på den folkrörelsetradition som är ett så betydelsefullt inslag i vårt samhälle. Det är många tusentals kvinnor och män som under Svenska Simförbundets 75-åriga tillvaro satsat åtskilliga hundratusentals timmar av frivilligt arbete på möten och sammankomster, på tränings- och funktionärsuppgifter, som lottförsäljare och tombolaföreståndare för att få allt att fungera. För det mesta utan annan ersättning än glädjen att få vara med i den idrottsliga gemenskapen.

Det är om dessa insatser det finns särskild anledning att erinra vid vårt jubileum. Vi vet att det under år som kommer i hög grad blir på dessa många frivilliga insatser i klubbar och distriktsförbund det beror om vi skall lyckas föra svensk simning framåt.

Svante Lundkvist

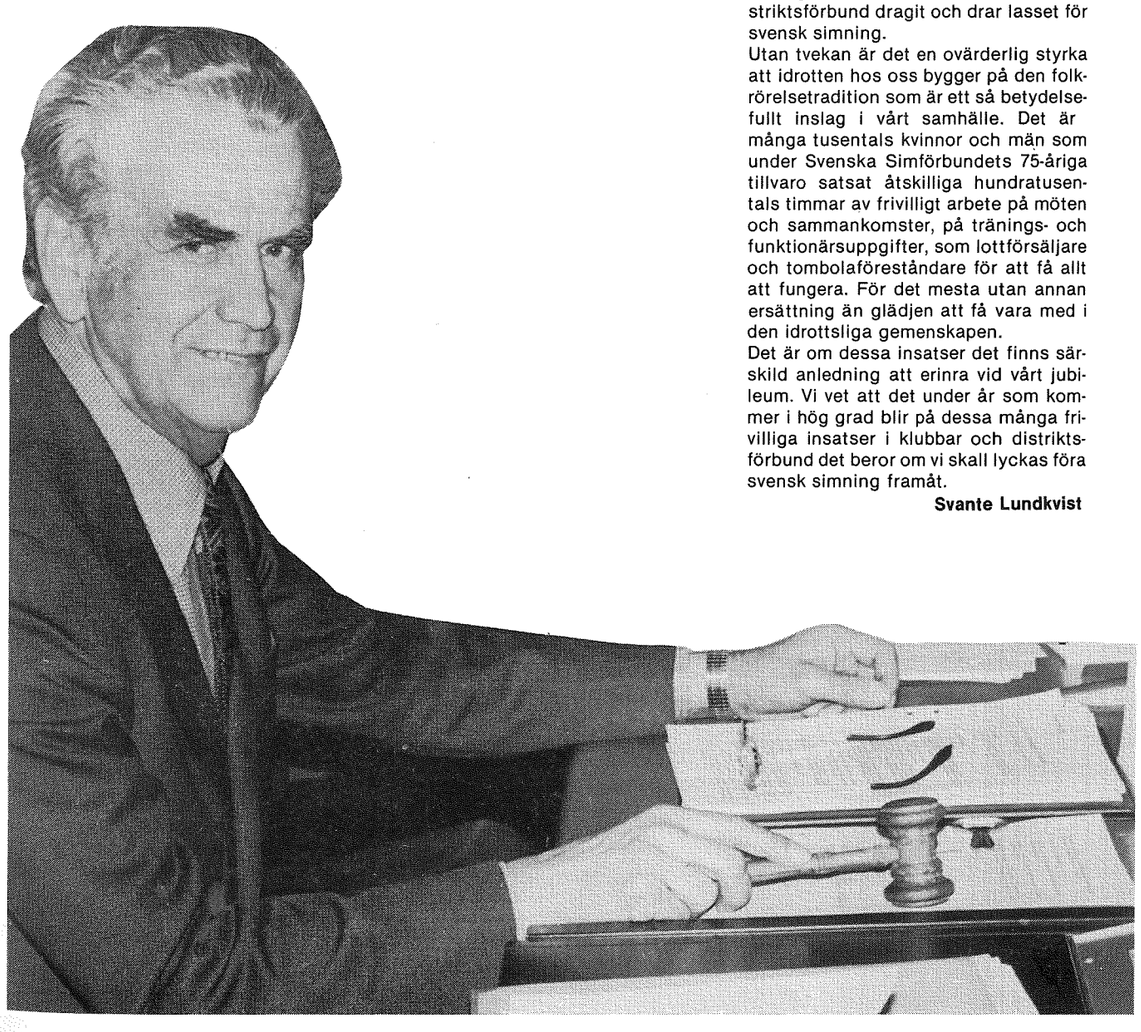

SVANTE LUNDKVIST, Svenska Simförbundets ordförande, passar på att i jubileumsledaren tacka alla frivilliga krafter, utan vilka idrotten skulle stå sig slätt.

SVENSKA SIMFÖRBUNDET 1979

—Av Åke Elmsäter—

Svensk simning har genomgått en fantastisk utveckling - i en under senare år allt mer accelererande takt. Ett resultat, självfallet, av ovärderliga frivilliga arbetsinsatser runt om i landet - men också ett resultat av nya värderingar i samhället.

En pigg 75-åring: Socialt ansvarsmedveten med okuvlig framtidstro!

Svenska Simförbundet har idag - i egenskap av specialförbund för simidrott - huvudansvaret för simningens totala utveckling, såväl bredd som elit. Detta senare en naturlig följd av utredningen ”Idrott åt alla”, av regeringsbeslutet 1970 avseende bredd- och elitidrott samt av RS' (Riksidrottsstyrelsens) direktiv vad gäller ansvars-/arbetsfördelning efter ”Korpens” inträde i RF.

Det är meningsfulla och stimulerande arbetsuppgifter som engagerar oss idag - och flera delvis nya uppgifter väntar oss under 80-talet - men det är samtidigt ett stort ansvar vi tagit på oss gentemot såväl våra medlemmar som samhället i stort.

Simning är ju ”DEN TOTALA IDROTTEN” som nästan alla människor kan utöva under hela sitt liv, året runt - dvs om samhället levde upp till sin del av ansvaret genom att bl a bygga erforderligt antal simhallar och utomhusbad . . .

Men här misströstar vi inte.

Kommunernas investeringsplaner 1975-1980 omfattade 98 simhallar och 85 utomhusbad - den totalt sett största investeringsposten inom fritidssektorn. Fast här har ju förstås senare års lågkonjuktur temporärt (?) satt ”en käpp i hjulet” för oss.

Dessutom visar den vid det här laget välkända utredningen av Fritidsförvaltningen i Göteborg att samhället - ur kommunal synpunkt - bör prioritera simning mycket högt. I utredningen bedömde man 45 olika idrotters värde i relation till varandra - ur olika målgruppers synpunkt, t ex barn, handikappade, pensionärer etc. Totalvärderingen - som utgjorde summan av 12 olika delfaktorer - toppades av simning!! Nedan följer några av delfaktorerna, med simningens ”grenplacering” inom parentes:

Attraktiv för pojkar (5), attraktiv för flickor (1), handikappvänlig (2), familjevänlig (1), pensionärsvänlig (4), lätt att utöva (1), motionseffekt (3) . . .

Så det känns skönt att veta att vi även har samhället ”bakom oss” när vi framför våra krav på fler simhallar etc.

Svenska Simförbundets verksamhet omfattar idag:

”Plask och lek” och simskoleverksamhet, livräddning, teknik-crawl-medleyskolor, simning, simhopp, vattenpolo, konstsim, simmotion, utbildnings- och affärsverksamhet.

Det skall börjas i tid det som krokigt skall bli . . .

Vi har en projektgrupp igång som ser över ”Plask och lek”-verksamheten. Dels ur ledarutbildningssynpunkt, dels med uppgift att ta fram en enkel ”handledning” för småbarnsföräldrar - med barn i åldern 1-4 år. Enkla tips om hur föräldrarna redan från barnets första kontakt med vatten - i badkaret med mamma eller pappa, i badbaljan etc - kan lära barnet att umgås med vattnet, att genom vettiga vattenvaneövningar BLI VÄN MED VATTNET.

Med denna planerade ”basutbildning” av föräldrar/barn, med vidare påbyggnad via vår ledarledda ”plask och lek”- och simskoleverksamhet är jag övertygad om att simkunnigheten i Sverige kommer att bli ännu bättre - och att därigenom drunkningsolyckorna ytterligare förebyggs.

I detta sammanhang bör också framhållas att alltfler kommuner insett fördelarna med att i olika sammanhang ”ta vara på” de ideellt arbetande ledarnas inneboende kraft och skaparglädje - vilket för vår del inneburit att alltfler av våra lokala föreningar ”servar” sin kommun med ”plask och lek”-, simskole-och simmotionsverksamhet helt i simföreningens regi.

Även inom andra områden än ”plask och lek” visar våra föreningar ett berömvärt socialt ansvar. Den i dagens samhälle så hårt kritiserade ”utslagningen” förekommer nästan inte alls i simföreningen.

De ungdomar som kommer till oss genom ”plask och lek” eller annan nybörjarverksamhet blir i stor utsträckning kvar upp genom de första tonåren. De största ”talangerna” tas naturligtvis ”tillvara”, beredes möjlighet till bästa möjliga träning. Men även de övriga blir kvar i gemenskapen - blir kvar i sina träningsgrupper, kan ägna sig åt teknikträning, ta prov för olika simmärken, simmotion, ”gå över” till vattenpolo eller konstsim etc. Återigen ”DEN TOTALA IDROTTEN” med möjlighet för varje individ att vara med utifrån sina förutsättningar.

Detta våra föreningars sociala ansvar har tyvärr fått den negativa konsekvensen att många ungdomar inte får möjlighet komma med i gemenskapen på grund av utrymmesbrist - i alltför många klubbar står idag 100-tals ungdomar i kö för att komma med . .!!

Lägger vi härtill att vi står beredda för ett djupare engagemang vad avser information till våra unga målgrupper om tobak, snus, alkohol och narkotika så börjar bilden över Simförbundets samhällsgagnande verksamhet alltmer klarna.

Då har jag ännu inte berört nästa stora arbetsområde - FRISKVÅRDEN i form av simmotion.

Vi har påbörjat arbetet med utarbetandet av ett långsiktigt friskvårdsprogram (här förutsätter vi ett nära samarbete med bl a Korpen) - men här, liksom när det gällt att föra ut våra kunskaper kring ”plask och lek”, har våra personella och ekonomiska resurser varit för knappa. Detta är verkligen att beklaga - både för oss och samhället!

Här sitter vi med ansvar för simidrottens totala utveckling, har en helt enastående produkt - utvecklad och anpassad till marknadens krav, men har ”inte råd” att tala om att den finns, har ”inte råd” att utbilda alla de ledare som behövs för att nå ut med produkten till konsumenten. För här måste jag tyvärr konstatera att det är skrämmande få människor - utanför vår egen ”krets” - som känner till att simningen t ex är en idealisk motionsform.

Att den

- ger bättre kondition - har samma träningseffekt som löpning, cykel och skidåkning
- är skonsam mot kroppen - liten skaderisk
- passar alla åldrar, män och kvinnor
- är bra för otränade, överviktiga, handikappade
- ger gemenskap - en idealisk familjemotionsform
- kan utövas året runt
- upprätthåller simkunnigheten - förebygger drunkningsolyckor att den kort sagt är ”DEN TOTALA IDROTTEN”.

Jag har hittills endast uppehållit mig kring den del av Simförbundets stora verksamhet som så sällan ”kommer fram”, som är ointressant för massmedias - även i övrigt mycket bristfälliga - bevakning av simidrotten. Jag har med avsikt gjort detta därför att det fortfarande i vår omvärld finns personer som på grund av bristande kunskap om vår verksamhet upplever Simförbundet som ett rent tävlingsförbund. Som alltid är det ju tyvärr endast toppen på isberget som syns . . .

Men vad jag hittills sagt innebär inte att vi i något avseende prioriterar elitidrotten lägre än tidigare - vi har bara haft den under senare år delvis nya ambitionen att klara både bredd och elit med samma framgång.

Snarare är det så att styrelsen beslutat kraftsamla kring att skapa nya resurser till och möjligheter för elitidrotten, att söka förbättra våra elitsimmares möjligheter till meningsfullt arbete efter avslutad ”idrottskarriär”, att klara den svåra kombinationen elitidrott-utbildning.

SVENSKA SIMFÖRBUNDETS generalsekreterare, Åke Elmsäter, berättar om den pigga 75-åringen.

Simkommittén har t ex fått större resurser till sitt förfogande än någonsin tidigare och vad gäller elitidrott-utbildning så arbetar en av våra projektgrupper under ledning av Eva Olofsson med dessa frågor i nära samarbete med RF.

Evas grupp har redan åstadkommit en hel del - och vi hoppas nu verkligen att skolan - och samhället i övrigt - fått upp ögonen för de elitidrottande ungdomarnas problem - och gör någonting åt det.

Vi har också dragit ytterligare ”strån till stacken” genom att vi nu har två simcentra - dels det redan tidigare välkända i Klippan (som lär få ett ”stall” på 18 ”toppsimmare” från och med i höst), dels det hösten -78 startade simcentrat vid Pitedalens Folkhögskola, Älvsbyn.

Ytterligare något eller några skulle behövas . . .

Vidare kan jag nämna att simningen inför 1979/80 fått flera platser på idrottsplutoner än tidigare - 15 platser mot 7 1978/79. Dessa fördelar sig på Karlstad (ny) 8 platser, Växjö 5 platser samt Stockholm 2 platser. Enligt de militära myndigheterna har simningen i år haft de idrottsligt sett mest kvalificerade sökandena av alla SF.

Simförbundet har vidare - parallellt med en intensifierad internationell kontaktverksamhet - avsatt stipendiemedel till GIH för anställning av en forskningsassistent, Lennart Gullstrand. Härtill kommer en aktiv projektgrupp för simforskning under ledning av Ingvar Holmér.

Beträffande vår elitverksamhet i övrigt så bedömer jag den vara så välkänd för SIMSPORTs läsare att den här inte kräver någon närmare presentation.

I korthet kan väl ändå följande nämnas:

att simningen idag är världens 8:e största idrott

att Sverige i den totala nationsstriden vid VM i Berlin, augusti -78 kom på en hedrande 6:e plats - hur många idrotter i Sverige har så hög internationell standard

att Sverige har en 4-5 kvinnliga simhoppare som slåss om platserna 8:a - 10:a i världen (detta sedan ”Ulle” och Agneta slutat)

att Sverige har som målsättning att i979 ligga på en 5:e plats i Europa i konstsim

att vattenpolon satsar på bredd/ungdom och har som delmålsättning att senast 1982 vara 8:a i Europa och därmed kvalificerade för OS-kval.

SIMMARVÄNNER - det är så mycket mer jag skulle vilja säga. Om utbildning, om behovet av långsiktig planering, resursanskaffning etc - men utrymmet räcker inte till.

Låt mig som avslutning konstatera att Svenska Simförbundet idag har:

- 100 000 registrerade medlemmar, varav 40 000 under 12 år - härtill kommer vår i många fall omfattande ”öppna” verksamhet.
- Starka lokala föreningar under skicklig ledning och med i de flesta fall välutbildade instruktörer/tränare.
- 23 allt starkare SDF med en alltmer meningsfull uppgift i simningens ”service-kedja”.
- En alltmer ”omvärldsorienterad” central ledning, en i tiden anpassad central organisation - med förväntade rationaliseringsvinster ”att hämta” i och med inflyttningen i Idrottens Hus, Farsta.
- ”Know-how” om simning och en hög ambitionsnivå att ”dela med sig” av kunnandet.
- Ett väl utvecklat och i tiden anpassat utbud av aktiviteter - med varje individ som potentiell ”konsument”.

Nu återstår bara att hoppas på ekonomisk tillväxt i samhället så att kommunerna får råd att ”bygga ikapp” det uppdämda behovet av simhallar och utomhusbad samt att anslagsbeviljande myndigheter tar sin del av ansvaret genom att ge oss de resurser som krävs för att vi skall kunna leva upp till vår fastlagda målsättning som lyder:

”SIMIDROTT ÅT ALLA - EFTER VAR OCH ENS BEHOV. Härigenom vill Simförbundet höja utövarnas välbefinnande och stärka deras sociala gemenskap samt minska antalet drunkningsolyckor, varigenom simidrotten ger sitt bidrag till ett bättre samhälle”.

Det är en optimistisk, om än betänkligt undernärd, 75-åring som stärkt av ”mental träning” och omvärldens hyllningar stiger upp på ”startpallen” för ädel ”kamp” mot 80-talet.

Ordföranden 1904 - 1979

B. F. BURMAN 1904—1908
ERIK BERGVALL 1909—1932
NILS BACKLUND 1933—1946
ARNE LJUNGQVIST 1947—1950
BERTIL SÄLLFORS 1951—1962
LARS SCHÖTT 1963—1969
GUNNAR WERNER 1970—1977
SVANTE LUNDKVIST 1978—

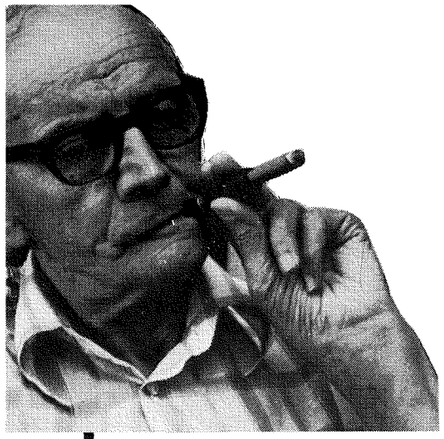

Arne Borg glömmer vi aldrig

— Av Roger Stark —

Det finns en svensk, den ende i historien, som på ett och samma Europamästerskap i simning vunnit frisimmets 100 m, 400 m och 1.500 m — vilket utgjorde hundra procent av frisimsgrenarna. Den trefaldige guldmästaren heter Arne Borg. I sin ofantliga skörd av framgångar har Arne också tre olympiska medaljer, varav en guld som han vann i Amsterdam 1928 på 1.500 m frisim. Fortfarande - vid snart 78 år fyllda - är han en verklig simmarvän. Bad och simning, liksom den välkända cigarren, är fortfarande ett med Arne.

Ingen har glömt svensk simnings stora bragdman, eller ska vi säga att ingen fått chans att glömma Arne Borg.

Det har alltid rört sig kring den färgsprakande stockholmskisen, både under den aktiva tiden och ännu långt efter det att han slutat tävla för 40 år sedan!

LEKER MED BARNEN

När badet i Vallentuna flödar i sol om somrarna brukar barnen i poolen leka med en farbror, som är som fisken i vatten. Ofta under vattenytan. Barnen vet förstås inte vem han är - men det är Arne Borg. För barnen är han farbror Arne.

- Oh, vad jag har roligt. Säger Arne.

Han har alltid haft roligt. Nåja, när han fick fyra tänder utsparkade i en polomatch skrattade han inte förstås. Då tog han tröst i en flaska vin - timmen innan han skulle simma EM-final på 1 500 meter.

BRAGDEN I BOLONGA

Dagen för bragden var 2 september och EM-tävlingarna hade hållit på några dagar. Just den 2 september skulle finalen på 1.500 m avgöras på eftermiddagen — men på förmiddagen skulle Sverige spela EM-final i vattenpolo. Och utan Arne var pologänget förlorat på förhand.

Så Arne var med förstås. Efter bara några minuter fick han fyra framtänder utsparkade av en motståndare. Men han fortsatte att spela!

Att utan tänder inta fast föda inför 1.500-metersfinalen var naturligtvis omöjligt. Arne Borg smuttade på en flaska vin, det blev hans enda lunch!

Arne och Erik Bergvall gjorde upp ett schema för finalloppet med sikte på världsrekord. Arne höll sedan inte alls de uppgjorda planerna, utan slog världsrekord på världsrekord som mellantider. Efter loppet klev han nästan oberörd upp ur vattnet:

- Vilken tid fick jag, frågade han Bergvall.

19.07.2 (rekordet slaget med nästan en minut).

- Åh tusan, det kan jag nog inte göra om.

SJU VÄRLDSREKORD

Vid tiden för EM i Bologna hade Arne varit storsimmare i åtta år. Det var 1919 han fick sitt genombrott.

- Min första tävling var i Eskilstuna. Och det var sista gången jag förlorade mot en landsman, berättar Arne.

Samma år, 1919 alltså, ställde Arne upp på junior-SM. Han vann. Ett par veckor senare seger i stora SM, varpå han också vann NM!

Sedan snurrade karusellen allt snabbare. Som mest höll Arne Borg världsrekord på sju distanser samtidigt — i ett enda lopp förbättrade han fem av dem.

- Det var under min resa till Australien, dit jag kom några kilo för tung efter sex veckors båtresa, utan ett enda simtags träning.

Arne var ditbjuden för att tävla mot hemmastjärnan Boy Charlton, som också slog Arne i nästan alla framträdanden första tiden. Men Arne återfann formen alltmera och skulle möta sin motståndare i ett sista stora möte. Men då förbjöds Charlton att ställa upp på 1.500 meter, utan fick i stället simma 500 m en halvtimma innan Borg skulle få gå i vattnet. Och Charlton slog världsrekord.

SIMMADE I ILSKA

Arne Borg var rasande — och då gjorde han alltid sina bästa lopp.

Vid passeringen vid 500 meter slog han Charltons nyss noterade rekord med elva sekunder (!) och raderade sedan också ut rekorden på 1.000 m, trekvarts eng mil, 1 eng mil och förstås 1.500 m. Putsningen på sluttiden var en minut.

- Sådan är min stil, kommenterade Borg.

För barnen är han farbror Arne i badet.

ARNE BORG med sina mest minnesrika priser. Närmast kameran de tre guldmedaljerna från Bolonga, därnäst tre olympiska medaljer (guld i mitten) samt den lilla pokal han fick i en ''Kappis-tävling''.

Arne Borg:

''Där stod jag och väntade på mig själv''

— Av Roger Stark —

Historien om när Arne Borg stod och väntade på sig själv är klassisk och typisk för svensk idrottshistorias största spontana underhållare. Den här händelsen utspelades 1924 efter det att Arne plockat hem olympiska medaljer av samtliga valörer.

Vid ett tillfälle kom den legendariske simledaren Erik Bergvall fram till Arne med ett brev. Och till historien hör att Erik alltid följde med Arne på resorna land och rike kring.

Bergvall sade, samtidigt som han lade fram brevet:

- Läs här!

Arne tittade länge och väl på brevet.

- Nja, jag förstår inte ett ord. Det är ju utrikiska . . .

- Det står att världsmästaren Arne Borg är bjuden till Australien. Men det blir inget av med den resan, för jag har inte tid.

Efter mindre än en sekunds betänketid kommer det dräpande och avgörande svaret:

- Nå Erik, var det du eller jag som var bjuden. Jag åker!

FICK FINASTE SVITEN

Och Arne gav sig iväg på sin första jordenruntresa, utan att kunna ett ord engelska. Resan till Göteborg från Stockholm gick ju bra, överfarten till London likaså. Men väl på båten med destination Australien började det kärva till sig.

Båtpersonalen tittade på Arnes biljett, som det faktiskt stod första klass på, och började traska utför trapporna för att till sist komma längst ner mot kölen i båten och hänvisa till en liten skrubb. Men den som känner Arne Borg — världsmästaren från Sverige — vet att han inte gillar att bli satt på undantag.

- Jag förklarade vem jag var, pekade på biljetten och sa "first klass" till dess att jag fick den finaste sviten på hela båten.

När hungern satte in gick han till matsalen, där massor av god mat fanns. Men hur skulle man få maten på eget fat, utan att kunna språket? Nåja, klarar man byte av hytt så ska väl det gå också!

- Jo, jag smög omkring på utsidan av matsalen och tittade in genom fönstren på alla som stoppade i sig, till dess att jag valt ut den maträtt jag tyckte såg bäst ut. Se'n gick jag in, högg en servitör i armen, ledde fram honom till det bord jag sett "min" maträtt. Pekade på maten och förklarade med fingrarnas hjälp att två sådana portioner skulle passa mig . .

LÄRDE SIG ENGELSKA

Hur skulle nu Arne klara sig en hel båtresa utan att ha någon att prata med. För näst efter simningen har "pratning" varit hans största nöje. (Nu har "pratningen" tagit överhanden).

- Joförstårrrru, det fanns en massa rikt folk på båten. Och många hade sina döttrar med sig, Ja, jag ska tala om att det fanns massor av brudar på båten.

- En och en haffade jag och förklarade att de var tvungna att lära mig tio ord engelska.

Eftersom det alltså fanns många brudar på båten och eftersom brudar kom som nummer tre i ordningen av "hobbies", efter simning och pratning, så hann Arne Borg lära sig en hel del på båten. Resan tog ju sex veckor.

SLUTET PÅ HISTORIEN

Arne var på väg till slutdestinationen Melbourne, men båten angjorde en hamnstad några timmars färd från Melbourne. Så Arne fortsatte genast sin resa — men blev djupt besviken när ingen tog emot honom vid ankomsten. En stund väntade han, men så tog hungern överhanden och han knallade in på ett hotell alldeles i närheten och beställde en frukost som var värdig en världsmästare.

- Men efter en stund såg jag att något var på färde. Det samlades massor av folk vid järnvägsstationen och vid torget bredvid. Jag slängde i mig resten av frukosten och skyndade ut, man ville ju ing'et missa.

Ett tåg rullade in till stationen och stämningen var minst, sagt förväntansfull bland alla åskådare. Men efter ett par minuter dämpades stämningen — och efter en stund uppsnappade Arne några ord: He wasn't there . . .

- Då först klack det till i hjärnkontoret. Det var mig de väntade på. Jag hade kommit med ett för tidigt tåg — och nu stod jag inklämd bland folkmassan på fel sida av avspärrningen.

- Jag klättrade fram över repet. Men blev haffad av en polis och med honom hängade över mig började jag förklara för mottagningskommittén att svensken minsann redan fanns i Melbourne.

- Då blev dom glada igen och övertalade mig om att jag måste vara hungrig och behövde en frukost. Så jag åt en gång till.

Mat kanske var hans fjärde passion, vad vet jag?

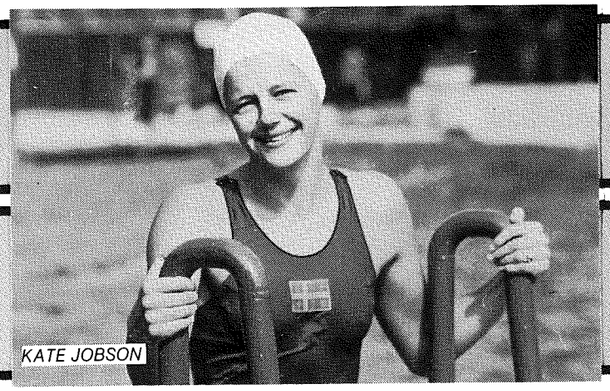
KATE JOBSON

Gyllene ögonblick i TV breddade svensk simning

— Av Birger Buhre —

Gyllene ögonblick. De har varit många för oss alla obotliga medarbetare i svensk simnings tävlingshistoria. Det första upplevde jag genom att trycka örat till radioapparaten för att kunna uppfatta att min dåvarande idol framför alla andra, Arne Borg, erövrat guldet på 1500 i Amsterdam, OS 1928. Då var Arne redan ett begrepp som Ingemar Stenmark och Björn Borg i dag, främst genom sitt tilltag att vid EM i Bologna krossa dåvarande världsrekordet på 1500 frisim med en hel minut, en bragd som dåtidens legendariska revycharmör Ernst Rolf sedan besjöng i nyårskupletten "De e' grabben me' chokla' i".

Att simningen för min del blev det slutliga valet bland många lockande idrottsgrenar skyller jag på glansen kring namnet Arne Borg, som jag senare hade förmånen att få lära känna som vän och innehavare av ett rymligt hjärta, där svensk simning alltid har sin plats. Ingen kan bli så rörd som Arne, när det går bra för blågult i de internationella simbassängerna. Få gamla mästare har haft en så positiv attityd till sina efterföljare.

Men jag har också upplevt gyllene ögonblick, som varit förenade med nästan fysisk smärta, svåra attentat mot blodtryck, hjärta och annat som skall funka för ett långt och lyckligt liv. De som upplevts från en blåsig utsiktspunkt, ansvarig för landslaget. De kom slag i slag under en femårsperiod och jag minns dem som i går.

TIONDELEN SOM ÖPPNADE DÖRREN

Vid ett av Svenska Simförbundets styrelseledamöten hösten 1957 kom någon på den bizarra tanken att man för första gången skulle hämta en simkommitté-ordförande utanför Stockholm, därtill från Malmö.

Smått skärrad bad jag att mötet skulle avbrytas tio minuter, så att man fick tänka efter. Henry Runströmer, dåvarande generalsekreteraren, förre landslagssimmaren från Borås, Hasse Hellbrand och Neptunaren Sven-Håkan Paulsson, arbetsmyra redan då, sköt på, lovade sitt stöd och så var det bara att kasta loss.

Min första stora uppgift var EM i Budapest 1958. På herrsidan var vi nedgångna, luckorna efter de olympiska bronsmedaljörerna 1952, Göran Larsson och Per-Olof Östrand, hade inte fyllts. På SM i Eskilstunas primitiva simstadion, vi tävlade mellan två provisoriska bryggor i Vilstaån, hade de fyra bästa på 200 frisim 2.16 i snitt. Botten. Inga Budapest-biljetter för ett lag på 4 × 200.

Men nu gjorde Neptun och dess tränare Åke Johansson en insats, som blev något av frälsarkrans för svensk herrsimning. De trodde på de lovande juniorer man just fått fram, Per-Ola Lindberg, Bengt Nordwall, Lars-Erik Bengtsson. Utan ett öres bidrag från Svenska Simförbundet stack Åke Johan och hans simmare ned till Halmstad, bodde på ett billigt pensionat, livnärde sig mest vid korvkiosken, laddade för ett testlopp som vi gett sanktion för.

I Halmstadsbassängens saltvatten, landets just då mest lättsimmade 50-metersbassäng lyckades fyra grabbar prestera 2.12 i snitt, fick Budapest-biljetter med viss tvekan sedan vi i Simkommittén mer eller mindre polisförhörts av styrelsen. "Vem har gett tillstånd till testloppet".

I Budapest kråmade sig vårt unga lag till finalen på åttonde och sista plats med en tiondels marginal. Puuuh. Jag tror aldrig en tiondel betytt så mycket i svensk simning. Vi fick en plattform att jobba vidare på.

I nästa EM, Leipzig 1962, hade vi ett guldlag på 4 × 200, men mera därom senare. Det finns anledning att ge Åke Johan en rejäl hyllning i efterskott.

Kuriosiskt!

Birger Buhre skriver att SM 1958 avgjordes i Eskilstunas primitiva simstadion, mellan två bryggor i Vilstaån. Birger säger det i nästan förnedrande ton.

Det är bara det att ännu i dag, 1979, har inte Eskilstuna fått någon ny simanläggning, varse sig inomhus eller utomhus! Den stora kommunen saknar tempererat utomhusbad. Och inomhusbadet är byggt 1934 . . .

CZARDASFURSTINNAN FRÅN VARBERG

Inför Budapest-EM hette vår enda lilla smala medaljchans Kate Jobson, den 19-åriga svenska mästarinnan från Varberg på 100 frisim, fyra i det årets europastatistik. Kate, som hade kommit från ingenting och vunnit JSM första gången 17 år gammal är med mitt mått den mesta bragdflickan i svensk simning.

Varberg hade bara en 10-metersbassäng på den tiden. Hela inomhussäsongen åkte hon tre gånger i veckan tåg 18 mil, tur och retur Borås, i vars badhus mirakelmannan Kalle "Badis" Andersson residerade, en eldsjäl med idéer.

När Kalle "Badis" flyttade till Kiruna förlade Kate någon gång om året ett månadslångt träningsläger norr om Polcirkeln, bodde i badmästarens kök, sprinterträna varje dag, 50-or för fullt tills det skimrade för ögonen i gruvmetropolens 25-metersbassäng. Bakom den saltstänkta västkustflickans svala prydliga yttre gömde sig ett sällsynt eldigt tävlingshumör. Kate hade ett fenomenalt högt vattenläge, flöt som ett fjun, men var stilistiskt inte märkvärdig, vevade med raka armar som en väderkvarn, lät benen släpa efter.

Budapest var den rätta ramen för hennes stundande galaföreställning. Det fanns något av sprittande czardas över hennes virvlande framfart mellan tävlingslinorna.

"VI TAR NED MÅNEN"

Landslaget kom från en landskamp i Rumänien, hade blivit matförgiftat på banketten i Bukarest. Kate och några till fick leva på te och rostat bröd veckan fram till EM-starten, då vi kunde peta i hennę en halstrad biff. Kalle "Badis" var hemma, men hade försett mig med

forts. sid. 10

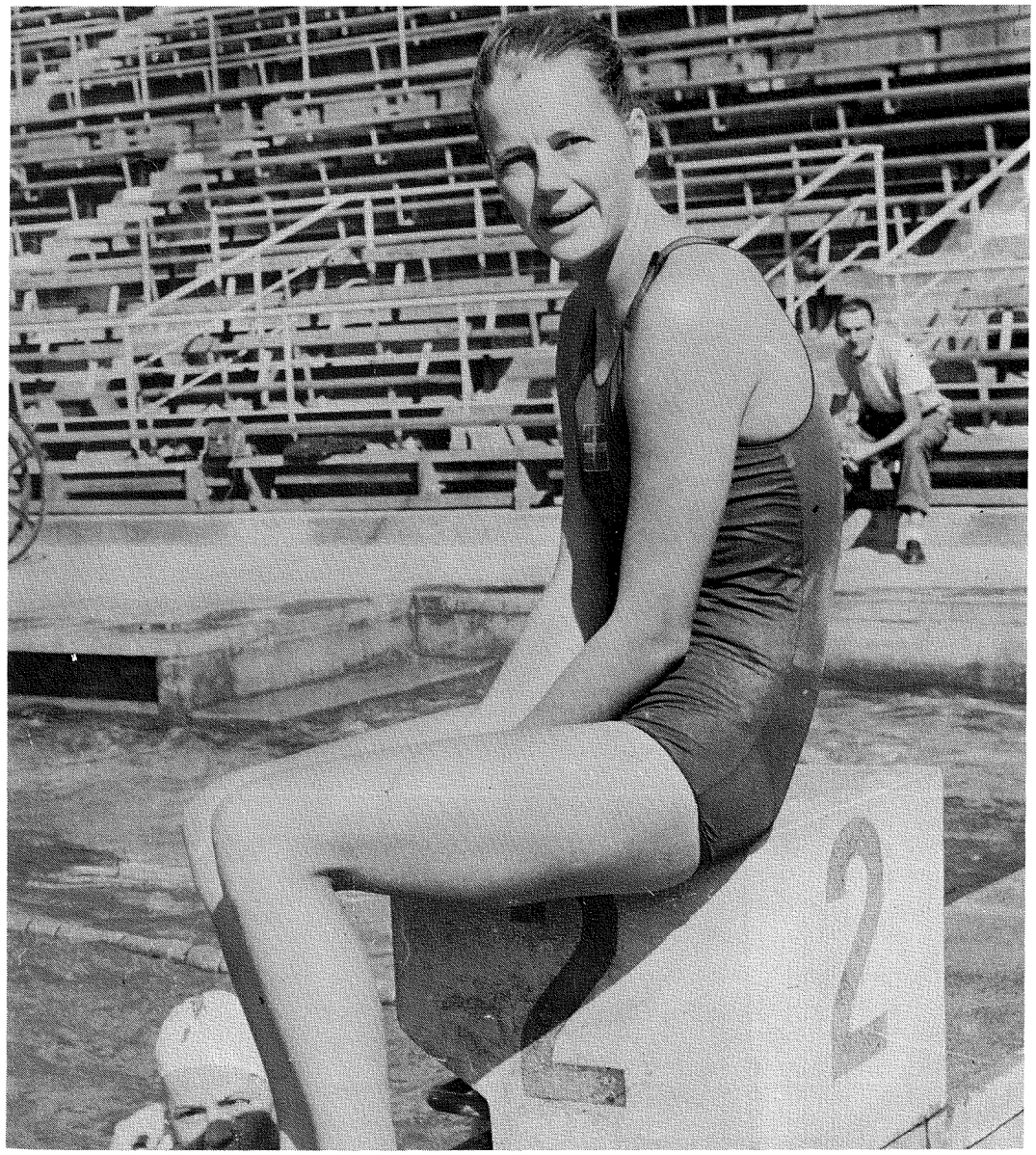

KATE JOBSON vår hittills enda guldmedaljös på ett Europamästerskap. (Foto: Gösta Zellén)

träningsprogram dag för dag, som jag lydigt följde.

Tunnare slutträning har aldrig funnits. Dagen före försöken total vila, ingen vattenkontakt. Två dagar före trettio; minuters badning och 2 x 50 med 15 sekunders vila andra 50-an påbörjad med vändning. Sammanlagda tiden var 1.04,7. Kates svenska rekord löd på 1.05,6.

Storfavoriten hette Cori Castelaars, Holland, europarekord 1.03,9. Rejäla avstånd på papperet. Men vi var dåraktiga nog att dag efter dag meddela våra holländska vänner att Castelaars fick se upp med Kate.

Som grön EM-debuterande landslagsledare hade jag egentligen bara en strategi, nämligen att försöka dölja min nervositet så att den inte smittade ned Kate. Det underlättades av att jag som rumskamrat på Grand Hotell, vi bodde flott, fått en stipendiat som Stockholms-polisen skickat med för att se och lära, en lovande tränare vid namn Åke Lindhgren, på den tiden enligt egen uppgift mycket intresserad av modern lyrik. Här fanns en själsfrände, som uppenbart inte ansåg det alldeles omöjligt att ta ner månen. Det kändes lugnande. Visst kunde Kate vinna. Åke höll med mig, rekommenderade inte sinnesundersökning, som mina närvarande sportjournalistkollegor.

Näst bästa tiden i försöken, banan bredvid Castelaars i finalen dagen efter. Känner du inte att miraklet är på väg frågade jag Åke och han nickade bifall.

Kate skulle inte mjuka i vattnet utan med gymnastik på land, påbörjad 20 minuter före startskottet och så rejäl att pulsen pressades upp i 180. Det hade Kalle "Badis" föreskrivit.

Vi placerade Kate i en avskild vrå av simstadion, hennes bästa kompis Karin Larsson (Gunnars storasyster) hade fått uppdraget att sköta kontakten med Kate, så att jag kunde glömma min egen nervositet ute på läktaren, kolla att tidsschemat hölls, ge Kate signal att börja gymnastisera i exakt rätt minut.

Skymningen började falla över Margaretabadet, så att Åke Lindhgrens ansikte och flint började lysa spöklikt vit. När Kate insvept i en tjock badkappa passerade oss på väg till finalpallarna, putade hon med munnen på sitt eget lustiga vis.

- Bassängen är så lång, jag är så feg. Nu förstod vi definitivt att stora saker skulle hända. Oceaner av mod höll på att rinna till inom den lilla gracila varbergsladyn.

På visselsignalen slet Kate av sig badkappan med nästan brutal beslutsamhet. Åke Lindhgrens flint vitnade om möjligt ännu mera. Kate vann starten med en decimeter, ledde med en halvmeter vid vändningen och halva hemlängden. Hon var alltid snabbt ute, men en 90-meterssimmerska. Vid 90 var Castelaars uppe, lika. Än sen då?

För första, sista och enda gången i ett 100-meterslopp hämtade Kate från någonstans krafter till en vass 10-meters-finish, vann med tre klara tiondelar, 1.04,7, svenska rekordet mejat med nästan prick en sekund. I en EM-final (Drömde vi? Nej!) Svensk damsimnings första EM-guld och faktiskt den enda hittills.

HENRYS STORVERK

Kate Jobsons EM-titel följd av svensk damsimnings första lagmedalj i ett EM, brons på 4 x 100 frisim, blev en affisch, som skapade en helt ny dimension åt svensk simning. Vi blev ledande TV-sport i Sverige, där de två stora publikgrenarna fotboll och ishockey uppträdde misstänksamt mot det nya massmediat, vägrade att sälja sig.

Det var i den luckan vår dåvarande generalsekreterare Henry Runströmer smart spelade den boll som Kate & Co levererat. Han fick tipset från Engelska Simförbundets generalsekreterare Dick Hodgson, BBC-medarbetare och svensk simnings TV-premiär följde endast två månader efter uppståndelsen kring Kate, en direktsänd tvådagarslandskamp Sverige-England i Malmö. Det blev pressrosor. Flickor i huvudrollen på en idrottsarena hade också nyhetens behag för svenska folket. Simklubbarna fick en våldsam medlemsrusch.

Runströmer fortsatte att odla förbindelserna med TV så skickligt, årliga direktsända landskamper, direktsända SM-tävlingar och OS-uttagningar, opererade i den lucka fotboll och ishockey lämnat och lyckades få fram flerårigt löpande kanonavtal, en hög fast årlig summa lika stor som Svenska Tennisförbundet gick för attraktionerna Jan-Erik Lundqvist och Uffe Schmidt. Simningen betraktas fortfarande av många utomstående som bästa exemplet på hur en landslagssuccé i TV-åldern kan bredda en hel idrottsgren, eftertryckligen sätta den på kartan. Tacksamma tankar bör sändas till Henry Runströmer.

JANE BYGGDE BASSÄNGERNA

Men fortfarande OS-året 1960 hade Sverige bara en enda tempererad 50-metersbassäng, den i Uppsala. Där installerade sig två somrar i följd med några träningsvilliga adepter den grånade Neptun-tränaren Sten Hellqvist, den förste i Sverige, som insåg att enorma resultatförbättringar väntade på den som var redo att underkasta sig ett hårt arbete.

1960 överträffade Sten Hellqvists kvantitetsträning t.o.m. amerikanarnas, jag har kollat efteråt. Sten var fadersgestalten, mild men med en bestämd hand, och en sällsynt förmåga att skapa förtroende kring sin person.

Kate hade slutat, men Sten fyllde luckorna. Neptun-flickorna blev ett begrepp. Ett stort svenskt simlandslag fick åka till Rom-OS och tävlade bra, men pricken över i saknades ända till näst sista kvällen, då två Neptun-flickor nått finalpallarna på 400 frisim, Jane Cederqvist och Bibbi Segerström.

Det började kärvt, en spänd Jane jumbo vid 100 på 1.09,8. Men då hade Jane simmat sig trött, hittade ingen rytm men började veva allt mera oemotståndligt. På sista längden passerade hon flera konkurrenter och sög in tre meter på den californiska tätflickan och storfavoriten Chris von Salza, ankrade vid målkaklet på 4.53,6 och silverplats.

Hennes medalj var den högsta hela den svenska idrotten erövrade i Rom, en räddningsplanka som uppmärksammades därefter. Hon blev den första flicka som fick Svenska Dagbladets guldmedalj.

Skidgeneralen Sigge Bergman skrev en helsida i Stockholms-Tidningen och krävde att huvudstaden skulle bygga tempererade 50-metersbassänger, ge en sådan fin idrottsungdom som svensk simning en ärlig chans, jämförde med de amerikanska och australiska konkurrenternas villkor.

Drätseldirektören i Ronneby, Erik Magnusson, satt på läktaren i Rom och blev hänförd av Janes silverkap, åkte hem och rev upp besluten om nybyggnaden av Ronneby Brunn, där man tänkt sig en liten swimmingpool för motionsbadare. Nu blev det i stället en 50-metersbassäng, tävlingsmått, som kom att spela en stor roll i svensk simnings utveckling, landets andra, SM-arena redan 1961. När jag kóm hem ringde kommungubbar från hela landet och ville tala tempererade 50-or. Simningen var ju snudd på ledande TV-idrott. Byggfirmor trädde in och pressade tidigare höga priser. Nya bassänger invigdes på löpande band. På några år hade svensk simning fått sina lokala resurser för sommarträning enormt vidgade.

Kates och Janes framgångar kom i psykologiska ögonblick, matchades förstklassigt av Henry Runströmer i TV-förhandlingar. På fem år blev simningen breddsport, nya klubbar, åtta gånger flera utövare än 1958.

BASSÄNG-SVERIGE

Jane drog sig tidigt tillbaka från tävlingsbassängen, av vad jag kan förstå ganska irriterad av den nya moderna sportjournalistiken, som ställer orimliga krav på våra stjärnor. Hon har hunnit säga många kritiska ord om sina tävlingsår och idrottens framgångsfilosofi. Hon blev affischnamn i en epok då vi i svensk simning siktade mot skyn med mera entusiasm än kunskap i bagaget. Vi har talat om detta långt senare, Sten Hellqvist och jag, och han yttrade de kloka orden:

- Vi hade nog lite för bråttom.

Själv bevisade han vad han lärt när han "på gamla dar" lotsade fram svenska mästarinnan i fjärilsim Gunilla Andersson efter helt nya försiktiga principer med resultat att Gunilla 21 år gammal tog EM-brons.

Jag hoppas att det skall vara till någon tröst för Jane, vetskapen att hon och Sten Hellqvist skapade det bassäng-Sverige, som gett svensk simning så kraftigt ökade möjligheter att göra en social insats (gärna genom att lära av tidigare misstag). Sällan har så många

forts. sid. 12

JANE TACKAR FÖR SILVRET I ROM

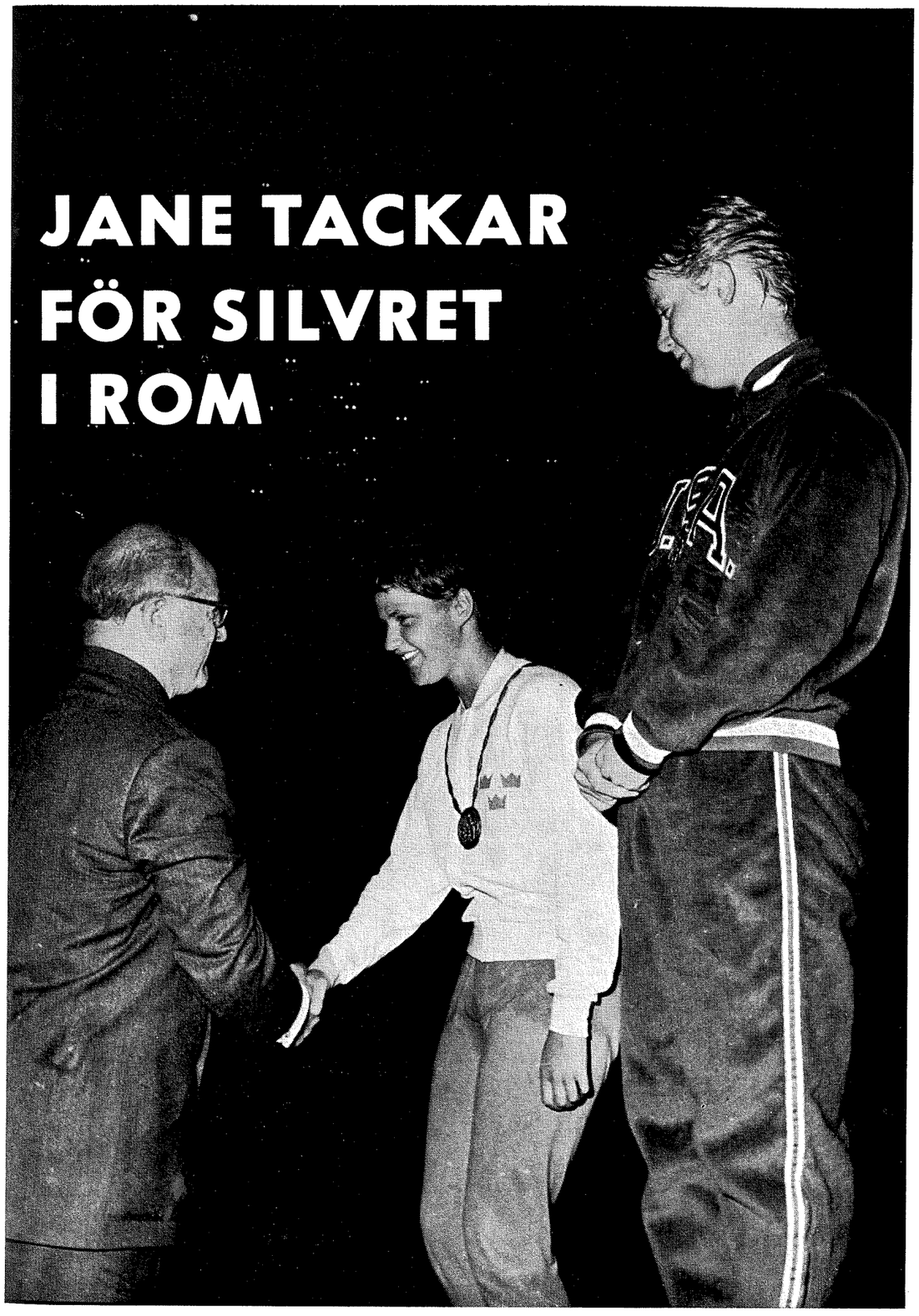

TACK VARE DEN HÄR FRAMGÅNGEN, Jane Cederqvists silvermedalj vid OS 1960, kom bassängbyggandet i gång i Sverige.

haft så få att tacka för så mycket. Orden riktar jag till Sten Hellqvist och Jane Cederqvist, som båda bör kunna blicka tillbaka på dessa hektiska år genom ett försonande skimmer.

SKÅLADE FÖR SEGER

Men Runströmers paradnummer återstod. Sexnationers, Europas första TV-ägda idrottslandskamp. Ja, idén är faktiskt Henrys. Därför hedrades Sverige med premiären, Malmö 1961, enda gången tävlingen fått utkämpas i en 25-metersbassäng.

Nu hade vi positioner att försvara, press på oss och fortfarande mycket TV-kamera-ljus. Förberedelserna var omsorgsfulla. Fyra garvade tränare hade utkristalliserats. Sten Hellqvist, Åke Johansson, Åke Lindhgren och Bosse Alm, de täckte nästan hela landslaget och var hela året inblandade i Sex-nationstankar. Trots rivalförhållanden på SM hade de lärt sig att kugga utmärkt på landslagets ganska högröstade kommandobrygga, där Hasse Hellbrand med sin diplomati och praktiska erfarenhet som tidigare landslagssimmare fyllde en viktig uppgift.

Vi var inställda på att skapa någonting alldeles extra i laganda och hade därför beslutat att i samband med en landskamp i Tjeckoslovakien åka till Wien och roa oss några dagar, snacka sexnationers, tränare och aktiva. Det skedde uppe på Grinzing. Grillad kyckling på tallriken, det vita färska vinet i glasen, fiolstråkarna och scrambelmusikanternas smekande toner i öronen.

Visst skulle vi vinna Sexnationers om en månad.

Lugn. Vår laddning spräckte inte Svenska Simförbundets budget. Vi hade skrapat ihop pengar genom eldfester på Ronneby Brunn med Toivo Öhman och hans skämthoppare som huvudnummer, simmare och hoppare var lika viktiga i lagtänkandet inför Sexnationers. Den förföriska wienermusiken föranledde oss nog att skåla utförligt för svensk seger i Sexnationers den kvällen. Och det månsken som Åke och jag, de enda två grabbarna med riktigt bred bena, spred i lokalen den kvällen gick mera i rosa, inte i likblekt som i Budapest.

Uttagningsekvationen spikades noggrant på den långa tågresan hem. Jag tror att vi lyckades få fram det samarbete, som utmärkte landslaget Sven von Holst och dess förnämliga insatser i en betydligt hårdare konkurrens EM 77 och VM 78. Tränare och aktiva tänkte mer på laget än sina egna intressen. En förkylning eller lucka i träningen redovisades så att vi kunde göra lagändringar utan extra uttagningslopp. Hela urladdningen sparades till de två tävlingsdagarna.

Riktmärket var att i den komprimerade tävlingen, två entimmarsföreställningar, sätta in maximala stötar i de fyra lagkapperna, där dubbel poäng räknades. Det lyckades.

Individuellt vann vi bara en gren, den första, 100 frisim Per-Ola Lindberg. Men lagkappsserien var snygg. Herrar: 4 x 200 etta, 4 x 100 medley tvåa. Damer: 4 x 100 frisim tvåa, 4 x 100 medley tvåa. Vi tog 44 av våra 93 poäng i de fyra lagkapperna.

Under tävlingens gång var flera ledare utanför Simkommitténs invigda krets jättenervösa, tyckte att vi hade mixtrat för mycket.

Mycket avgörande var ett fint tips från Åke Lindhgren, som svarade för dåvarande ganska överlägsne mästaren på 200 bröstsim Tommie Lindström. Eftersom Tommie genom jobb missat mycket av träningen sista månaden och kunde beräknas ha tappat kondis, tog vi bort honom från 200 under stort gny av utomstående och sparade honom helt för medaljlagskuppen, 20 minuter senare, där vilan precis som Åke räknat ut skärpt hans snabbhet betydligt. Vi förvandlade en sjätte plats på papperet (2 poäng) till en fin andra (10 p.). Högt spel i Saratoga.

Den Solvalla-uppfostrade Polisen-hövdingen Stig Ohlsson, som först undrat om vi var galna, som ställde över Tommie individuellt, kom efter lagkappen och utdelade komplimanger med lyckligt skinande anlete.

Slutpoängen i första Sexnationers blev: Sverige 93. 2. England 88. 3. Västtyskland och Holland 85. 5. Italien 54. 6. Frankrike 31.

Men i själva verket hade det åter hängt på en tiondel. Den som vi var före England på 4 x 200 för herrar. Tvärtom och engelsmännen hade slutat på 92 poäng vi på 89. Centimeterturen förföljde denna epok.

PEP-TALK IMPORTERAS

Sexnationers skapade fortsättning i ett helt nytt spår för detta landslag. Vi hade gjort ett TV-program i färg, som såldes genom klubbarna över hela landet. Det blev en fond på 22.000 kr att punktsatsas på landslagssimmare. Monark ställde också upp med sina idrottsstipendier.

Landslagskaptenen Per-Ola Lindberg, europarekordhållare på 100 frisim det året, hade planerat att börja studera på Tandläkarehögskolan i Stockholm, det hade varit svårt att kombinera det med en fortsatt simkarriär. Nu hade vi pengar att placera honom i Los Angeles för att studera civilekonomi på världens främsta idrottsuniversitet, University of Southern California, där Sverigekontakten sedan 1960, Peter Daland var simtränare.

Våra främsta tränare skulle också den vägen få tillgång till amerikanska idéer, och Bosse Alm gjorde ett jättejobb som översättare. Så upprättades den brygga till amerikansk simning, som genom åren blivit flitigt utnyttjad.

I fallet Per-Ola Lindberg fick vi snabbt betalt med ränta redan året efter vid EM i Leipzi 1962. Han berättade för oss om något mycket viktigt i amerikansk simning, och icke minst i stall Peter Daland, nämligen Pep-Talk, ett ord som då ännu icke förekommit i svensk idrott. Om man inte räknar med att stockholmska ishockeyspelare redan på 1950-talet inne i omklädningsrummet före matchen brukade vråla i kör: "Ned med dom djävlarna i Nybroviken".

Hasse Hellbrand föreslog att vi skulle överlåta åt Per-Ola Lindberg att förbereda vår finalkvartett på 4 x 200 m peptalk, sedan vi i försöken varit tvåa sex sekunder bakom storfavoriten och europarekordhållaren Frankrike.

De fyra i vårt lag Per-Ola Lindberg, hans klubbkamrat från Neptun Lars-Erik Bengtsson, Mats Svensson, Borås och Hasse Rosendahl, Katrineholm (som erövrat silver på 400 individuellt) vek inte från varandras sida de sista 24 timmarna. De intalade sig själva och alla andra att de var oslagbara.

De oroade de spända konkurrenterna genom att vid träning och insimning hoppa på ändan i vattnet glatt tjoande, visa att de inte var tagna av stundens allvar. Det var ett ganska osnyggt pep-

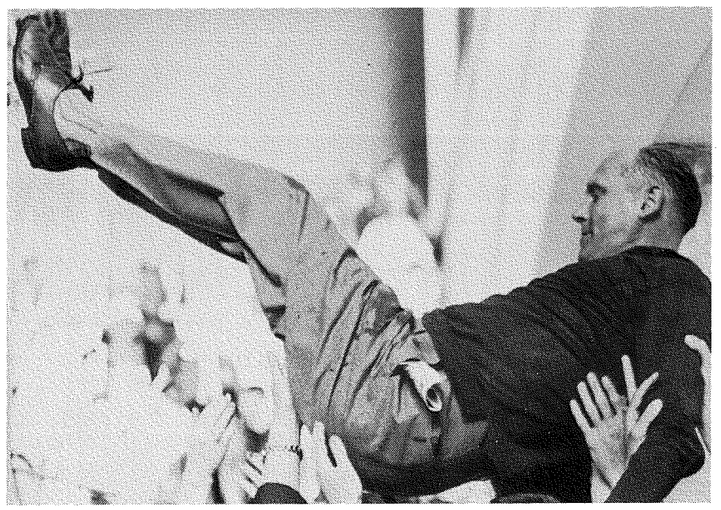

BIRGER BUHRE hissas efter segern i Sexnationers.

"Han voooltvänder . . ."

talk. När laget under 10 minuter satt och väntade på inmarsch till finalpallarna fortsatte de att stoja.

Det fanns en ständigt nervig kille i franska laget, det visste vi, Groupez. Kallsvetten började bryta fram på hans panna. Per-Ola tog fram en handduk och torkade tjänstvilligt bort den.

Överenskommelsen var att om någon simmade över 2.05, skulle de tre andra få sparka honom där bak. Per-Ola Lindbergs svenska rekord var 2.05,7. Vid SM i Ronneby hade kvartetten haft 2.09 i snitt. I EM-försöken hade Lars-Erik haft över 2.10. Vi diskuterade att peta honom men avstod på Åke Johans rekommendation.

I finaldramat i Leipzig, som var en gastkramande fight sida vid sida Sverige-Frankrike över 15 av de 16 längderna, ett enda illvrål från läktarna, avgjord till vår fördel med en meter, allt erövrat i sista vändningen, simmade grabbarna: Mats Svensson (svimningsfärdig, han höll på att sjunka efteråt) 2.04,4, Lars-Erik Bengtsson 2.04,6, Hans Rosendahl 2.04,6, Per-Ola Lindberg 2.04,8. De kalla siffrorna bakom lagkuppsundret i Leipzig.

Avgörandet har kallats en TV-klassiker (som gått i repris ett tiotal gånger). Saken var den att voltvändningen inte var känd på den tiden. Reglen föreskrev handen i väggen (vilket väl försämrar ovanstående tider med nästan tre sekunder i snitt).

Men Per-Ola visade på träningen en voltvändning, där man i efterskott touchade väggen med fingertopparna.

- Den har börjat användas i USA, sade han.

- Mycket vägvinnande, men jäkligt krävande. Om jag har ork vid sista vändningen skall jag slå på den?

Det visste jag när jag som bisittare åt Bengt Bedrup framför TV-mikrofonen följde Per-Olas och fransmannen Christophs kamp, exakt jämsides, fram mot sista vändningen. Jag skulle få besked om Per-Ola hade krut kvar att slå en voltvändning, då skulle sannolikt guldet vara vårt. Jo. Jo. Den stora publiken fattade inte att det var en segerfanfar jag yllade fram: "Han voooooltvänder".

Lagkappsguldet i Leipzig rymde pep-talkets och voltvändningens debut i svensk simning.

En TV-recensent skrev att det egentligen är märkvärdigt att två TV-kommentatorer kan bära sig åt hur som helst, vara tekniskt urdåliga, men det blir ändå en succé bara Sverige vinner.

Andra var inte lika snälla och undrade varför vi inte använt ledningarna till Stockholm i stället för att försöka skrika direkt.

Gyllene ögonblick som blir fysiskt smärtsamma. Jag slingrade mig ned från TV-läktaren för att deltaga i den svenska glädjeyran på målbryggan. I dörröppningen ut från omklädningsrummet stod Bosse Alm med poker-face, gravallvarlig.

- Synd att Per-Ola skulle växla över så att vi diskades.

Jag såg Leipzigs simstadion ställa sig på kant, benen vek sig, men en bänk tog emot. Och så hörde jag genom en dimma Bosse skrika:

- Nej, nej, jag skojade bara. Vi vann.

Där var det ytterst nära att redaktör Alm gått till svensk simhistoria som "Mördaren i Leipzig". Maranata-åren i svensk simning var inte helt riskfria.

NY FIN AFFISCH

Vi hade fortfarande våra rekordförmånliga TV-avtal, betalades 100.000 kr årligen och fick själva leta fram vad vi kunde erbjuda. Grytan kunde hållas kokande, rekryteringen, propagandan för flera bassänger, om landslaget såldes PR-mässigt.

"Mellanåret" 1963 bjöd vi in Frankrikes herrar och Västtysklands damer till en direktsänd dubbellandskamp i Örebro, hade räknat ut att vi skulle kunne besegra två stora nationer på ett bräde, vilket borde imponera på svenska folket. Det höll. Vi hade fått en ny fin affisch, sprintersimmerskan Ann-Christine Hagberg, Uppsala-född, Hellqvist-skolad.

Hon gick hem i veckotidningarna som ingen annan svensk simmarflicka förr eller senare. Därför att hon simmade både fort och graciöst. I Örebro blev hon huvudnumret. Nytt europarekord 1.01,5 (OBS! Riktiga voltvändningar var ännu inte tillåtna). Att Ann-Christine fortfarande känner så stor samhörighet med svensk simning att hon åtagit sig en plats i förbundsstyrelsen är mycket lyckligt.

Alla medaljer har sin baksida. De kontinuerliga framgångarna, hela tiden i TV-rampljus, födde pretentioner. Egentligen tävlade vårt landslag mycket habilt i Tokyo-OS, femma i alla tre frisimslagkapperna. Tre semifinalister på damernas 100 fritt, en finalplats. Finalplats även på 400 fritt damer, inga floppar. Men pricken över i saknades. Ingen medalj. Och då är det bara att acceptera att facit stämplas som en besvikelse hos den stora allmänheten, men att de initierade håller huvudet kallt.

Inför Moskva-OS har vi väl ungefär samma situation som inför Tokyo-OS, men gedignare på herrsidan. Jag hoppas också att svenska massmedia använder en rättvisare måttstock än t.ex. i Montreal-OS.

Simningen från de år jag här närskildrat är ett utomordentligt exempel på vad toppen betyder för bredden. EM-titlar, OS-medaljer, landskampssegrar omsattes i nya klubbar, åtta gånger flera utövare under fem år, 50 gånger större bassängutrymme. Om man gissar i grova siffror. Naturligtvis betydde det myc-

PER-OLA LINDBERG (t.v.), det var han som voltvände, och t.h. Ann-Christine Hagberg.

ket att vår satsning på en ny giv tursamt sammanföll med TV-åldern och att vi hade förmånen att ha en lucka att slå i. Under de senare åren har många idrottsgrenar, icke bara simningen; fått kämpa mot bistra odds om utrymmet i vårt mest genomslagskraftiga massmedia. T o m fotbollen har haft det svårt i konkurrensen med Borg, Stenmark och ishockey. Det krävdes världsrekord och olympiskt guld, Gunnar Larsson-epoken 1970-73 för att vi åter tillfälligt skulle kunna återerövra TV-rutan med nya härligare injektioner och effekter på fältarbetet.

TV-KAMP STOPPAD

Idag har konkurrensen om utrymmet vidTV:s köttgrytor hårdnat betydligt. Men simning var på väg att få sin belöning för de två senaste årens fina jobb. En direktsänd landskamp Sverige-England i Malmö (alltså en upprepning av premiärnumret i samma bassäng 1958) var praktiskt taget klar och spikad av TV-sportchefen Åke Iwarsson, när man i monopolföretaget plötsligt upptäckte att man inte kunnat hålla kontroll på sina utgifter sista halvåret 1978 utan plötsligt måste stryka sju redan avtalade evenemang på den svenska TV-rutan. Det är ju en klen tröst att sportchefen Åke Iwarsson, oskyldig i detta sammanhang (TV-sporten förfogar inte över någon egen budget, de båda kanalernas programdirektörer har sista ordet) med sorgflor på rösten förklarade: "Det som gör mig mest ledsen är att behöva stryka simlandskampen, den idrottsgrenen hade verkligen förtjänat ihop till ökad uppmärksamhet". Det ger ju ett litet hopp om framtiden.

Svensk simning får idag inte sin berättigade del i massmedias bevakning av idrotten. Det finns ingen anledning att stillatigande acceptera situationen. Vi har en mycket fin vara att marknadsföra. Vi lyckas hos anslagsbeviljande kommunala myndigheter och lokaltidningar. Det är i rikstidningarna och största massmedia TV vi är undanskuffade. Visst kan vi göra något åt saken. Men det krävs en bred uppställning, ständigt och i alla sammanhang av många medarbetare inom svensk simning. I dagens konkurrens om själarna är ingen idrottsgren längre "självspelande piano".

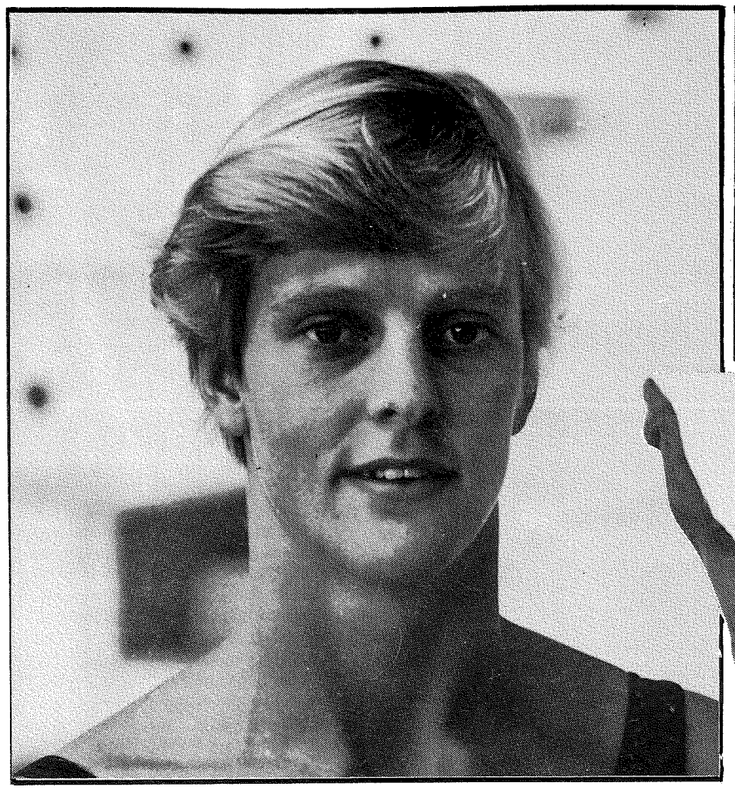

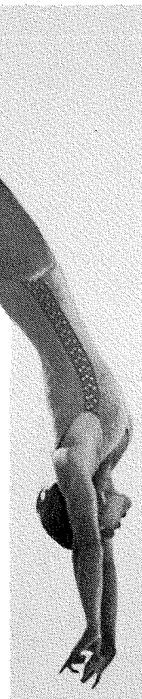

Ett glansfullt 1970-tal med Ulrika och Gunnar

— Av Bengt Lans —

Ulrika Knape och Gunnar Larsson - svensk simnings affischnamn under 1970-talet. Var vänlig skriv ner dina intryck! Order från Simsports redaktör inför jubiléumsnumret.
Ett kärt nöje för en som de flesta gånger varit med på bassängkanten när den skånske "kamelen" forsat fram och/eller det göteborgska charmtrollet fått även ryska domare att ta fram 9-or och däröver.

"Svårt lopp för pressen"

Jag hade glädjen att få vara med när Gunnar fick sitt absoluta genombrott: Europamästerskapen i september 1970 i Barcelona. Man hade sina aningar om att något var på gång. Gunnar hade varit överlägsen i SM i ett kallt Varberg. Hans tider gav en antydan om att här kunde/skulle det hända någonting i EM-bassängen. Och det gjorde det.

Men jag, och mina kolleger, minns inte Barcelona bara för Gunnar och övriga svenska simmares storartade insatser. Det är nämligen inte nog med att man finns vid bassängkanten, randar blocket fullt av tider och uttalanden och har sprinterfart på "harven". Det gäller att få hem "guldraderna" också.
Och de matcher vi massmedianer hade i Barcelona var nästan av samma klass som Gunnars i bassängen.

VÄRLDSREKORD

Det började måndagen den 7. Gunnar simmade final på 400 m fritt. Han hade en sjusärdeles fight med västtysken Hans Fassnacht. Han avgjorde den genom att sluta andas sista 15 meterna och bara ösa på.
Han vann på 4.02,6, världsrekord med 2/10. Loppet låg väl till i tiden för oss morgontidningsjournalister.
Vi hann med långa intervjuer med Gunnar, tränarna Lars-Eric Paulson och Don Gambrill, konkurrenter, ledare.

CHAMPAGNEN I HALSEN

Vi hann svälja ett par klunkar av den champagne som förläggningsbas Ernst Lindahl handlat ut, viss om att det skulle bli svenskt på översta prispallen.
Men sen började eländet. Man beställde samtal till DN, började skriva men måste sluta tvärt. Det stod nämligen klart att hela telenätet från simstadion var på väg att paja. Var man inte på plats vid telefonhytterna när Stockholm kom var man såld och måste vänta på obestämd tid. Minuterna ilade i väg.
Så fort det hördes en signal kastade sig

Forts. nästa sida

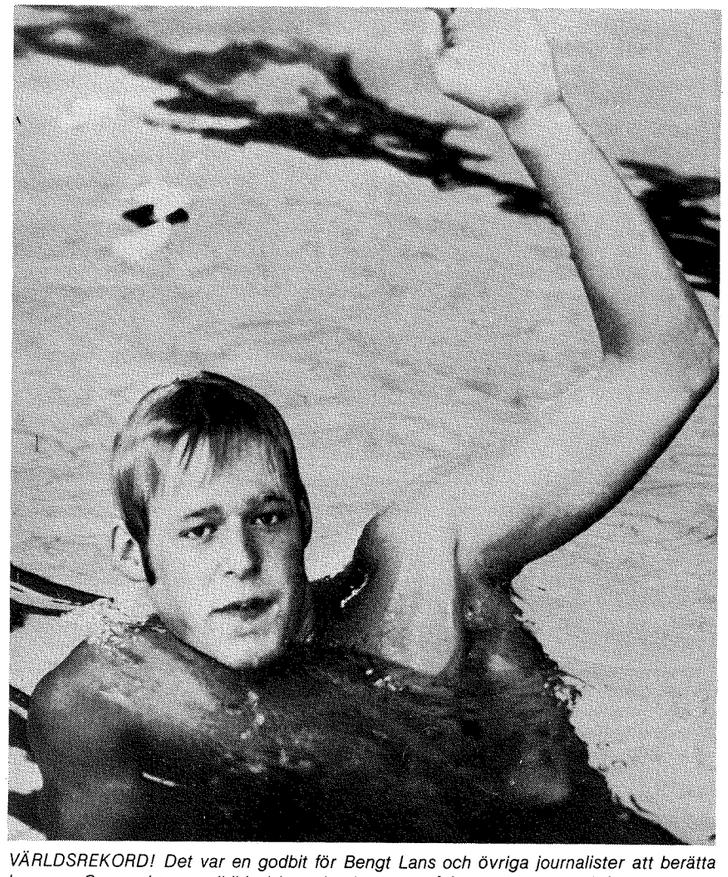

VÄRLDSREKORD! Det var en godbit för Bengt Lans och övriga journalister att berätta hem om. Gunnar Larsson (bilden) intervjuades, men så fanns det ingen telefonledning . . .

alla mot teledisken i hopp om att det var det rätta samtalet.
Presschefen tillkallades, men kunde inget göra. Svetten forsade över hela kroppen. Vi skällde på spanska televerket, Franco, Gunnar Werner, LEN, FINA, dr Henning. Samtidigt.
En kvart i nio hade jag turen att komma igenom. Det blev att ryta in tre spalter direkt från av svetten nästan oläsliga anteckningar. Men fram kom det och hemma gjorde man ett jättejobb. Det blev välförtjänt mycket "Gooonnar" i bladet. Många av mina kolleger missade förstaupplagorna, ett par kom inte fram alls.
Dagen efter ägnades åt räfts- och rättarting med arrangörerna. Då fick vi reda på var felet var. Alla samtal från Barcelona till övriga Europa kopplades via Madrid. I Madrid visste man inte om att det pågick ett Europamästerskap i simning i Spaniens näst största stad. Det fanns ingen extrakapacitet för att klara anstormningen från Barcelona.
I dag kan man även på Kanarieöarna stoppa ett antal pesetas i en telefonautomat och slå Sverige direkt.
Men 1970 höll ett antal simskribenter på att få hjärtinfarkt när de skulle rapportera om svensk simnings största framgång på år och dag.
I fortsättningen fungerade teleförbindelserna bättre och vi kunde, utan att få hjärtat i halsgropen, förmedla ytterligare framgångar för herr Larsson.
Trots ont i halsen vann Gunnar 400 m medley på Europarekordtid. Han stack direkt hem till slafen i förläggningen och blev tillräckligt frisk för att ta silver på 200 m fritt, efter Fassnacht.

VÄRLDSREKORD PÅ BESTÄLLNING

Varpå han på beställning avslutade sina individuella övningar med att vinna 200 m medley. Gunnar hade preparerat sig för världsrekord.
Han fick till ett strålande fjärilsim och det föranledde hans amerikanske tränare, Don Gambrill, att vända sig mot pressläktaren:
- Gentlemen, that's over!
Det var det också. Tre guld, en silver, två världsrekord, ett europarekord. Svenska Dagbladets bragdjury kunde nöjt sig med ett telefonsammanträde. Sportjournalisternas klubb i Stockholm hade ingen svårighet att välja årets idrottsman. Gunnar var 367 poäng före cyklisten Gösta "Fåglum" Pettersson. 1971 preparerade Gunnar OS - formen genom att bland annat bli amerikansk mästare.

ETT TV-DRAMA VI ALDRIG GLÖMMER

Gunnar Larsson i olympiska bassängen 1972 upplevde jag via TV och radio. Det gick bra det också. Hade man upplevt atmosfären 1970 kände man skvalpet i München-bassängen.
Jag hör ofta snacket om att simning är en tråkig sport i TV.
- Det är bara ett antal badmössor som guppar fram, hävdar kritiker, knappt kapabla att ta Simborgarmärket.
Det snacket dödas effektivt när man hänvisar till Gunnar Larssons och amerikanen Kim McKees fight på 400 meter medley i OS 1972.
Mer spännande och raffinerad TV-underhållning kan knappast tänkas när det gäller sport. Loppet har vid det här laget körts närmare 50 gånger i TV. Det får gärna visas 150 gånger till.
Gunnar och jag träffade McKee en av de första dagarna i OS 1976. Amerikanen verkade fortfarande tagen av duellen 1972, kampen som han förlorade med två tusendelar.
Att Gunnar skulle simma hem OS-guldet även på 200 meter medley var väntat, världsrekord som fortfarande står som svenskt rekord. Det gör även hans tid på dubbla distansen.
Det var synd att Gunnar inte kom till final på 400 meter fritt. Jag är säker på att han i så fall hade slagits om guld även där.
För Gunnar hade en segervilja som få. Han visste att tända och ge 100 procent och lite till när det verkligen gällde. Det var vad han gjorde i sin sista tävling, VM 1973 i Belgrad. Gunnar kom till SM i Norrköping nerkörd efter en hård träningsperiod i USA. Han gjorde, med egen mått mätt, svaga resultat även om det räckte för SM-guld.

FIASKO BLEV NYTT GULDLOPP

Läget såg inte bättre ut efter Europacupen och många började nekrologerna över svensk simning. Succén i OS skulle bytas i ett fiasko i dessa de första världsmästerskapen.
Men de hade inte räknat med Larsson. Han stack under ett par veckor ner till Sabadell, norr om Barcelona, och sin gamle tränare Lars-Eric Paulson.
Gunnar fann sitt rätta jag. Efter ett första snack med en Gunnar som varit två timmar i Belgrad röt jag hem: Det blir guld den här gången också.
Gunnar hade vinnarglimten i ögonen. "Dom må dra mig ur bassängen men jag skall sluta med att bli världsmästare".
Gunnar vann sitt försöksheat och segade sig direkt ur bassängen. Det var för att psyka konkurrenterna och få dem att tro att här finns det skånska krafter kvar, kom igen i kväll gubbar!
I själva verket hade Gunnar helst velat ligga kvar i bassängen en bra stund och bada av. Så trött var han.
I finalen gav Gunnar allt. Han slutade andas sista metrarna och lyckades få i näven, 7/100 före amerikanen Stan Carper. Gunnar var så trött att han knappt orkade stiga upp på prispallen. Sista guldgarvet var lika hjärtligt som det första, tre år tidigare.

Ulrika vår främsta dam genom tiderna

Ulrika Knape är svensk idrotts främsta dam genom tiderna. Ett olympiskt guld, två silver, guld, silver och brons i VM, två EM-guld.
Hon har följande fina rad på den Tiobästa-lista som Sportjournalisterna i Stockholm röstar fram sedan 1945:
1972 - tvåa, 1973 - tvåa, 1974 - trea, 1975 - sjua, 1976 - sexa.
Med 35 poäng delar hon åttondeplatsen genom tiderna med Gunnar Gren, en annan icke okänd göteborgare. Hon ligger före Gunnar Larsson, som var med på listan fyra gånger (etta 1970 och 72) och kom upp i 33 poäng.
Det var nära att Ulrika, liksom Gunnar, slagit igenom i EM i Barcelona. En halvmiss kostade en medalj på svikten, Ulrika blev fyra. Hon kom igen och vann i Bolzano höga hopp i matchen Europa - USA och blev tvåa på svikten i samma tävling.
Året därpå var hon världens jämnaste hopperska, på svikten och från den höga platån.
Detta faktum blev, med få undantag, dåligt uppmärksammat.
Men 1972 var det dags att ta fram trästilarna för att hylla en idrottsflicka. De hade samlat damm sedan 1968 och Toini Gustavsson-Rönnlund.
Ulrika hoppade från svikten och trampolinen i München rakt in i famnen på Svensson vid TV-fåtöljen.
Mollbergare, tyska hoppet, två och en halv volt, gruppering och pik blev modeord i samma grad som offside, icing, Dubbel Lutz och "Han vääääggrrraarr".
Ulrika ledde efter halva avdelningen i svikthopp men fick ge sig för amerikanskan Micki King. Men hon är ännu bättre i höga, "tröstade" vi oss.
Det blev också en oförglömlig lördagskväll med de sista hoppen från trampolinen.
"Ulle" prickar in sista hoppet, 2,5 tyska i pik, får 67,23 poäng och når 390,00 och vinner med nära 20 poäng före tjeckiskan Milena Duchkova.
Sverige står stilla, ungefär som det har gjort i fyra år nu när Ingemar Stenmark åkt slalom, Svensk idrotts första damguld i olympiska spel sedan 1912, och simhopperskan Greta Johansson, är ett faktum.
Kommentator Toivo Öhman gråter. Det unga simmar-Sverige börjar fråga efter var och när de kan börja och träna simhopp.

EN TIA I VM

Ulrika höll stilen 1973. Guld, i höga, och silver från svikten i VM i Belgrad.
Guldet i höga hopp tog hon på eftermiddagen den 7 september. I ett av hoppen hissade en domare en tia - högsta poäng.
Från hoppbassängen en bra bit utanför stan blev det ilfärd i taxi in till simbassängen för där skulle Gunnar Larsson göra sitt på 200 meter medley.
Som tur var klaffade teleförbindelserna från Belgrad till 100 procent (det var annat i Barcelona). Två medaljer hamnade i Marieberg utan att den utsände behövde riskera hjärnblödning.
1974: tre guld för Ulrika i EM i Wien. Bäst på svikten, topp från trampolinen och så guld på ringfingret (Mathz Lindberg).
1975 fick Ulrika rädda den svenska äran i de andra världsmästerskapen, i Cali i Colombia. Hundradelarna och niondeplatserna i försöken grinade mot den svenska truppen i den heta solen. Det började med att Agneta Henriksson kom nia i försöken i svikt och därmed var utslagen.
Och går allting från början åt fel håll för en svensk idrottsgrupp brukar det fortsätta, tyvärr. I Cali fick vi en individuell finalist i simgrenarna, Peter Pettersson sjua i frisim.
Hundradelarna var också emot Ulrika i höga hopp. Hon var 9/100 från silver, som togs av ryskan Irina Kalinina. Åt

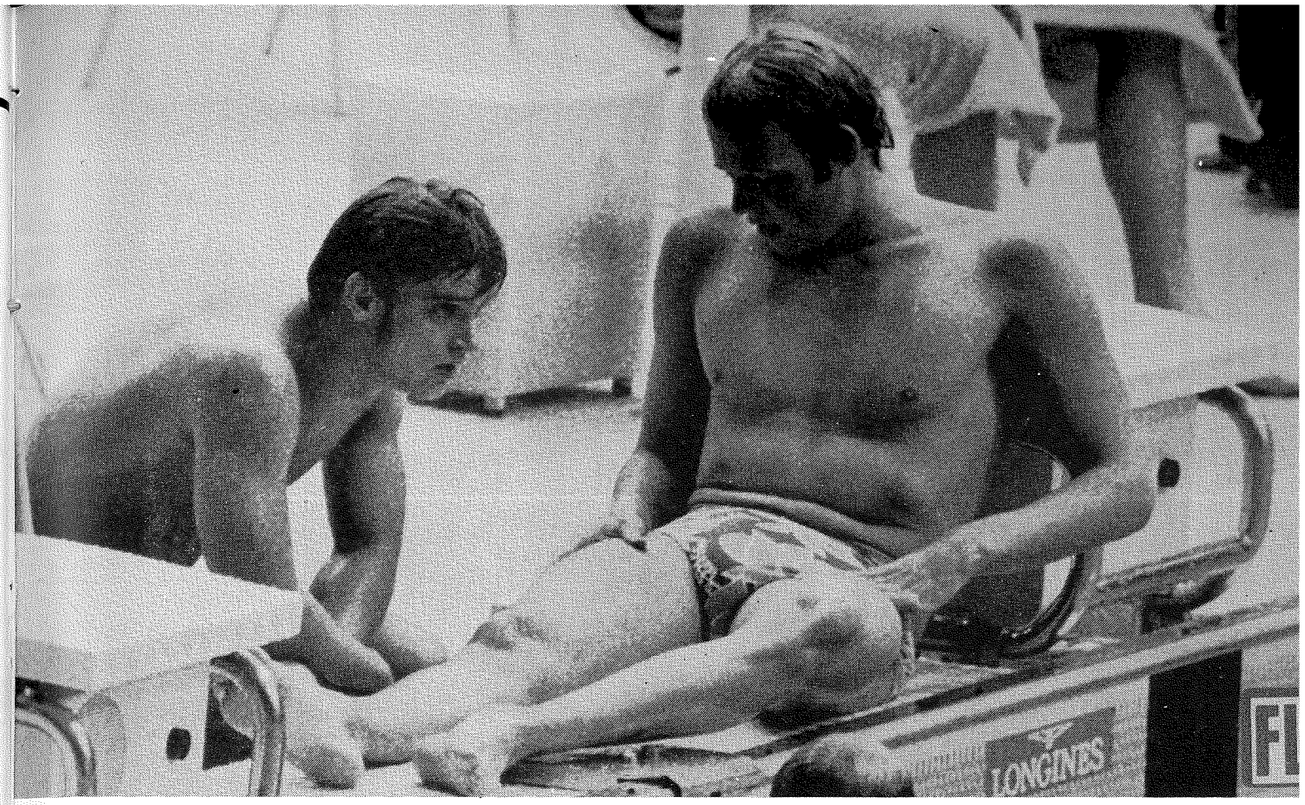

MED TVÅ TUSENDELS SEKUND slog GUNNAR LARSSON amerikanaren TIM MCKEE på 400 m medley. Här väntar Gunnar Larsson och Tim McKee på att resultaten skall komma upp.

Buhre på djupt vatten

Det har hänt att Birger Buhre, färgstark simledare och krönikör i Kvällsposten, varit ute på lite väl djupt vatten. Bland annat vid VM 1973 i Belgrad.
Birger bad efter ett förmiddagspass att få låna en kollegas (DN:s Bengt Lans) telefon på läktaren för "att rapportera hem om ett skånskt rekord".
Telefonerna var försedda med lås för att ovidkommande inte skulle få chansen att ringa till släkten i Los Angeles eller borgmästaren i Bergen. Buhre fick nyckeln, tog ett BA-samtal och gjorde därmed läsarna av KvP:s malmöupplaga lyckliga. Birger hade detta år fått klart första upplagan av boken "Lek och plask". Han beslöt sig för att i stora bassängen demonstrera några kapitel ur boken.
Nyckeln stoppade han i badbyxorna och dök på det djupaste stället. Efter ett par övningar, enligt boken, åkte nyckeln ur brallorna. Kallsvetten bröt fram i det 26-gradiga vattnet. Det tog en hel eftermiddag för Birger att få fram en ny nyckel.
Sedan dess har Birger badat i bara brallorna.

Gunnar - en simmare också?

I den svenska längdåkartruppen i olympiska spelen 1968 i Grenoble fanns en Gunnar Larsson, "Hulån" kallad och bronsman på 15 km.
En kväll i pressbaren hette diskussionsnamnet Gunnar Larsson. Birger Buhre talade om den fantastiske Gunnar Larsson, hur bra denne kunde bli (vilket han också blev). Det ströddes superlativer.
Varpå SH (Sven Hansson i Sydsvenskan) stillsamt frågar: Du Birger är inte Gunnar Larsson en simmare också?!

amerikanskan Janet Ely var inget att göra.
På svikten blev det en femteplats, ungefär som väntat. Under den långa flygningen hem satt Ulrika fel. Hon sträckte sig i högerbenet i ett hopp från svikten och måste avstå höga hopp och ett givet SM-guld.
Men det blev revansch direkt, i Europacupen i Skövde. Seger både från svikten och trampolinen. Hopp om ett bra OS, i Montreal.

TÄNDE OS-TRUPP

Ulrika blev elva från svikten. Konkurrenterna hade tack vare högre svårighetsgrad hoppat ifrån henne. Men höga hopp återstod.
Och så händer det dagen före försöken. Ulrika får ett olyckligt nerslag i ett träningshopp och ådrar sig nackspärr. Hennes start är i fara.
Men läkare grejar hennes hals. Hon når högsta poängen i försöken. Finalkvällen direkt-TV mitt i natten till Sverige. Folk vill uppleva ett nytt München.
Ulrika hoppar bra, men inte lika bra som i försöken. Hon leder tävlingen en gång, men hamnar tvåa, efter ryskan Jelena Vajtsechovskaja (försök och säg det fem gånger i snabb följd).
Silvret fick bli slutvinjett på en strålande hoppkarriär. Och medaljen tände övriga svenska OS-truppen. Dagen därpå borrade sig Bernt Johansson fram mot guldet på regnhal asfalt.
Sedan rann guldpoletterna fram i segling, fri idrott och fäktning. Det var kanske synd att inte damernas höga hopp var första gren i OS.
Sista stora presskonferensen med Ulrika, sittande 1,5 meter högre än oss pressmän.
- Jag har gjort mitt. Jag hoppas att simhoppningen även i framtiden blir den sköna konst det är. Jag hoppas att det aldrig blir den cirkuskonst det hotar att bli om man tillåter alltför höga svårighetsgrader.
Ulrika var/är en viljemänniska. Hon gav/ger alltid sitt bästa. I plugget, från svikt och trampolin, som tränare för den kull blivande simhoppare hon och Mathz har om hand i Karlskoga.

GULDVÅGEN UTNYTTJADES DÅLIGT

Det tar ett tag innan svensk simning får fram en ny Gunnar Larsson eller/och Ulrika Knape.
Precis som brantåkningen får vänta på en ny Ingemar Stenmark när denne ”skit i å åk”.
Ulrika och Gunnar skänkte simningen glädjestunder. Men tyvärr, och däri instämmer båda, utnyttjades dåligt de vågor de drog upp. Det konstaterandet måste jag tyvärr göra. Även med risk att bli kastad i bassängen.
Jag hoppas emellertid att vi har en ny Ulrika och en ny Gunnar tidigare än vad man normalt kan beräkna. För nu fungerar telefonerna.

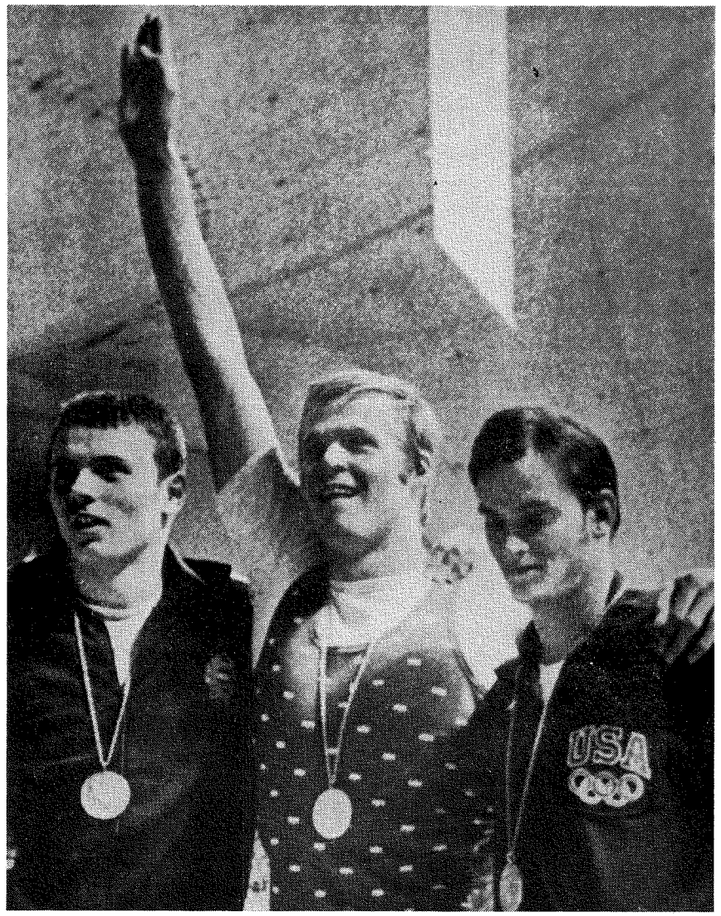

GUNNAR LARSSON på prispallen efter sitt första OS-guld. En hälsning till den livliga hejaklacken kostar han på sig.

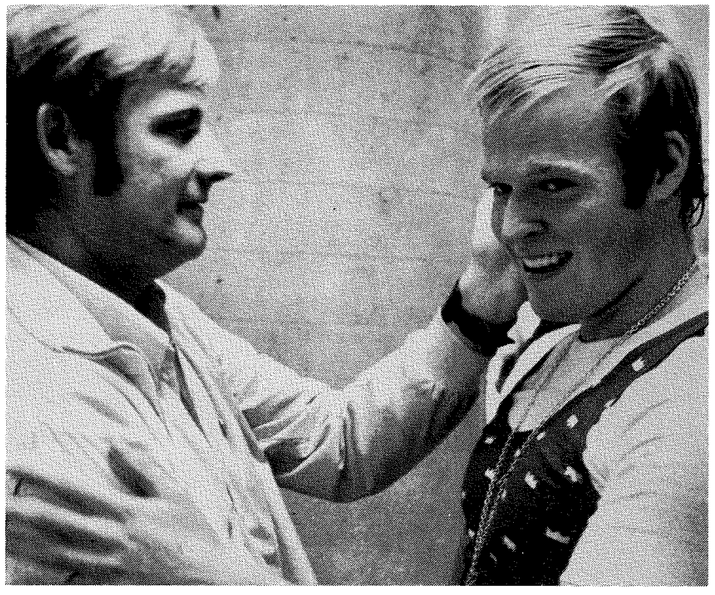

TRÄNAREN LARS-ERIC PAULSSON betydde mycket för Gunnar under dennes karriär. Den här bilden ”rullades hem” på telefoto från München, därav den något dåliga kvaliteten.

Ordförande 1947-50:

Simförbundets kansli hade Arne på pappans kontor

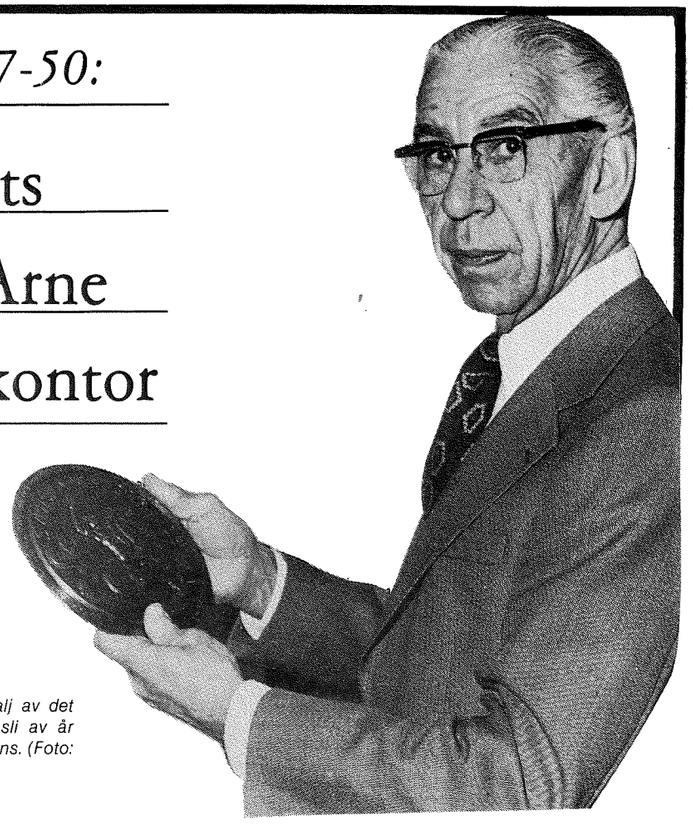

ARNE LJUNGQVIST med en förtjänstmedalj av det större slaget. Svenska Simförbundets kansli av år 1979 kände inte ens till att sådan medalj fanns. (Foto: Roger Stark).

”Jag minns när vi beslöt instifta Simborgarmärket”

—Av Roger Stark—

- Jag gick på handelshögskolan på dagarna och skötte Svenska Simförbundets kansli på nätterna.
Den gamla goda tiden, brukar det heta. Då glömmer man förstås de ekonomiska svårigheter som fanns bland befolkningen - men bland det goda som är väl värt att få mera kännedom om är det uppoffrande arbete i idrottens tjänst, som nedlades av ledare landet runt. Och en av simningens trotjänare, Arne Ljungqvist, har gjort djupdykningar bland gamla Simförbundsprotokoll på Riksarkivet.

- Där, på arkivet, blev jag fast. Satt i timmar och upplivade gamla minnen, berättar Arne, som var Svenska Simförbundets ordförande från 1946, men suttit med i styrelsen sedan 1933.

MÅNGA FINA MINNEN

Arne Ljungkvist hade dessutom ett förflutet som styrelseledamot i anrika ”Kappis” se'n 20-talet och har därför bl a upplevt Arne Borgs framgångar och dessutom dennes fall, när Arne erkände sig som proffs. Arne Ljungqvist upplevde också Simförbundets ekonomiska svårigheter, då simningen två gånger vände sig till rika fotbollsklubben AIK för att mot revers låna pengar!
Bland mycket annat var Arne med om att starta Simborgarmärket 1934 och Ungdomens Simmärken något år tidigare.
Även på den aktiva sidan har Arne Ljungqvist ett fint förflutet, blev svensk skolmästare 1922 på 100 m frisim med tiden 1.08 och några tiondelar.
- Vilken tiondel det var kommer jag inte ihåg, men jag har i papperen hittat noteringen om att Arne Borg samma år satte svenskt rekord på distansen med 1.04,1, berättar Ljungqvist.

FÖRSTA KANSLIET

Naturligtvis arbetade 30-, och 40-talets förbundsledning under helt andra förhållanden än idag.
Ta det här som exempel:
När Arne Ljungqvist år 1931 tog med sig förbundets papper till sin fars kontor så betydde det att simningen fått sitt första egna kansli, men naturligtvis långt ifrån lika ändamåls-

enliga som dagens lokaler, belägna på nioende våningen i Idrottens Hus.

JOBBADE NÄTTERNA

Tidigare hade Simförbundet delat en lokal med Skridskoförbundet och simningen anställde i januari 1931 sin första kanslist. Det var Sven Bergström, som då uppbar en månadslön av 100 riksdaler!
- Sven stannade inte så länge på sin post, utan snart nog var det jag som tog över och 29 november 1931 skrevs i ett protokoll:
"Som kanslist skall även i fortsättningen fungera Arne Ljungqvist".
Till en början var Arne egen företagare, men han ville bygga vidare på sin redan gedigna utbildning, vilken han sedan kompletterat med utlandsvistelser.

SOV PÅ KANSLIET

- När jag sedan studerade på Handelshögskolan var det nätterna jag fick sätta till för förbundets göranden, berättar Arne.

- Ofta arbetade jag till klockan två på nätterna med att expediera simmärken m.m. Sedan orkade jag inte åka hem till föräldrarna, utan jag sov över på kansliet och gick direkt till studierna dagen därpå . . .

Arne hade 150 kronor i månaden för sitt slit. Inte ens med den tidens mått att räkna pengars värde var den månadslönen något att skryta med. Som exempel berättar Arne att avgiften till Handelshögskolan uppgick till 200 kronor tre gånger om året, totalt alltså 600 kronor.

GAMLA PROTOKOLL

Vi kan verkligen förstå hur Arne "fastnade" bland de gamla protokollen på Riksarkivet när han ville friska upp minnet en aning. Vi vill gärna dela med oss av vad den förre styrelseledamoten och ordföranden hittade i anteckningarna för sina första år i Simförbundsstyrelsen.

30/11 1930 Mot revers lånade 3 000 kr av AIK.

12/2 1931 Fick 1 500 kronor i anslag från RF för kansliet. Anställdes Sven Bergström för 100 kr/månaden.

3/5 1931 § 16) Med anledning av Olle Bergvalls (betald hopptränare) deltagande beslöts att ej lämna tillstånd vidare för proffsdeltagande i samma tävling som amatörer.

19/6 1931 Förfrågan från Norges Simförbund vilka grenar i simning som var lämpade för kvinnor. Svar: Simning och hopp, men ej vattenpolo.

7/6 1932 Uppdrogs åt Arne Ljungqvist att beställa arfoderligt antal av nyinstiftade "Ungdomens Simmärken".

22/6 1932 Reverslån av AIK på ytterligare 1 500 kronor.

25/11 1932 Arne Ljungqvist angavs närvarande för första gången. Fastslogs inkomst- och utgiftsstat för kommande - verksamhetsåret med 6 400 kronor.

14/3 1933 Förvaltningsbidrag från RF 850 kr för första halvåret.

DISTRIKTSFÖRBUND

28/1 1934 Diskuterade om inrättande av speciella distriktsförbund.

14/5 1934 Simningens Dag: Initiativ av David Jonsson på Dagens Nyheter hade ordf underhandlat med DN om att gemensamt arrangera en propagandadag över hela landet, tävlan på 200 m fritt. Samtidigt skulle ett speciellt märke anordnas genom DN:s försorg.

28/5 1934 Simningens Dag: Beslut, herrar 200 m, damer 150 m. Minimiålder 16 år.

13/6 1934 RF godkände bestämmelser för simmärket för propagandan.

4/8 1934 Ordföranden redogjorde för initiativet till och förberedelserna till "Simborgarmärket". Uppdrogs åt herrar Backlund, Ljungqvist och Weindel att arbeta för denna saks genomförande nästa år.

5/9 1934 Diskuterade att anställa Arne Borg som tränare.

24/11 1934 Inkomst- och utgiftsstat 24 900:-

28/2 1935 Skrivelse angående Simborgarmärket.

28/2 1935 Beslöts göra uppvaktning om bildandet av Simfrämjandet.

17/3 1935 Beslöts utse Arne Ljungqvist till sekreterare i Simfrämjandet om detta kan bildas.

ARNE LJUNGQVIST sitter och bläddrar i sitt album, fyllt av härliga simmarminnen.

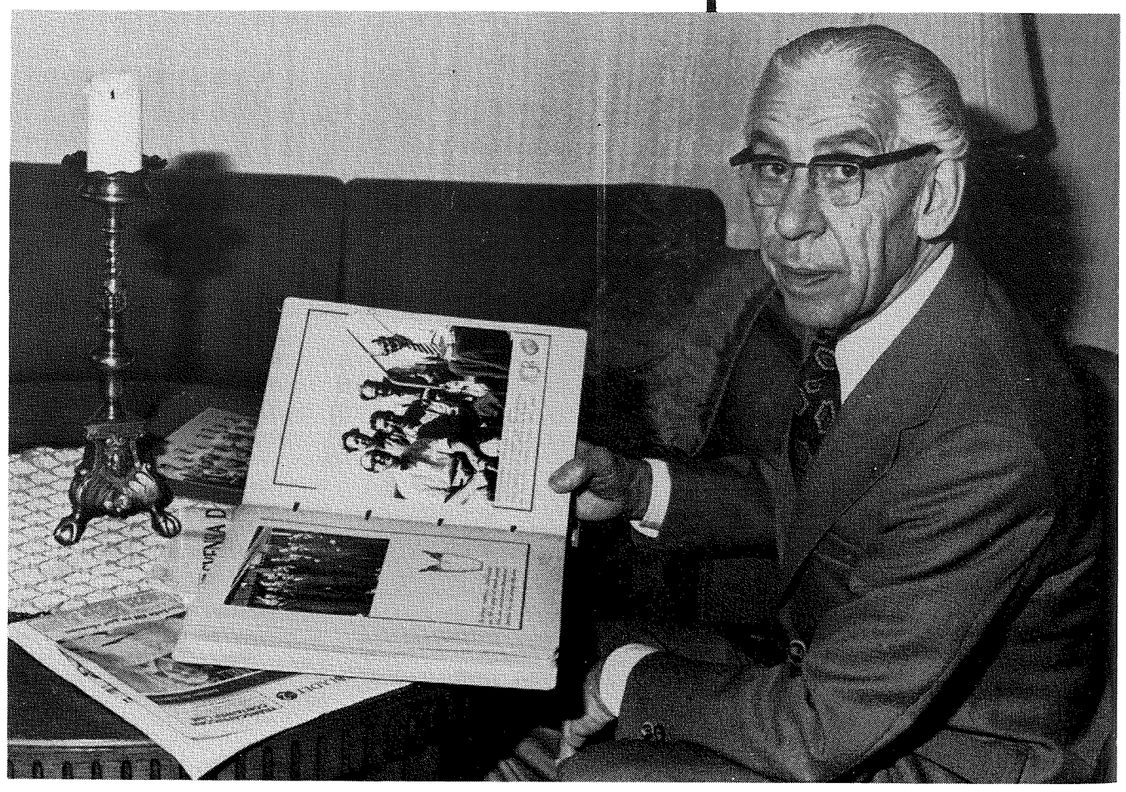

Bilder ur Arnes album

EN SVENSK SIMMARTRUPP har samlats, Arne själv längst till höger.

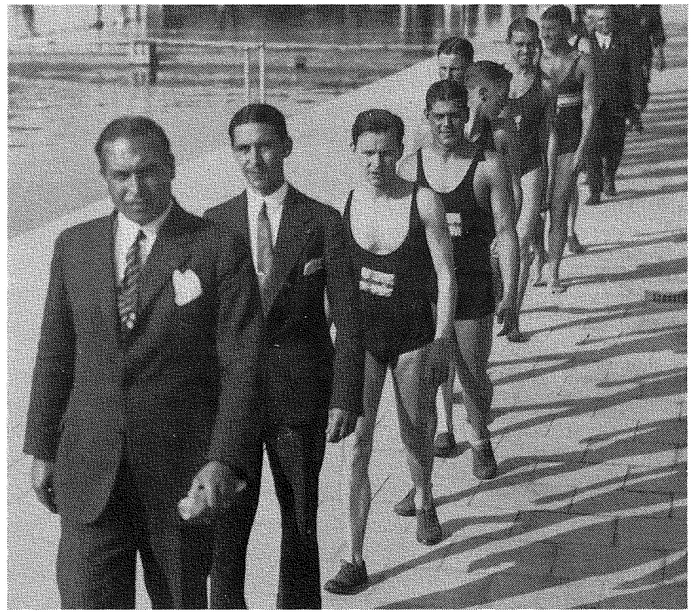

ARNE LJUNGQVISTS första uppdrag som svensk ledare. På bilden kommer han närmast efter Svenska Simförbundets dåvarande ordf Nils Backlund. Som trea ses Tore Ljungqvist.

På samma möte som senast refererade protokollsutdrag är hämtat, diskuterades det i dagarna så aktuella Simborgarmärket ännu en gång.
- Vilket bevisar att Svenska Simförbundet hade anförskaffat Simborgarmärket redan innan Simfrämjandet var bildat. Och jag minns själv att det var så, berättar Arne Ljungqvist.
Så här står det i det protokollet:

§ **Simborgarmärket överlåtes på Simfrämjandet under förutsättning att antagbar överenskommelse träffas. Avtalet om Simborgarmärket gäller tillsvidare för år 1935 och 1936, samt därefter 1 år i taget om det ej uppsägs före december månads utgång.**
Vidare ska av avtalet framgå att märket äges av Svenska Simförbundet.

Ett EM-minne från hemmaplan - *kronan på verket för Bertil Sällfors*

En skriftlig ansökan om att Sverige skulle få arrangera Europamästerskapet 1977 inlämnades 1973. Men dessförinnan hade Bertil Sällfors, en av svensk simnings största ledare någonsin, varit mycket skeptisk.

- Ja, i ett tidigt skede ansåg jag det orealistiskt med ett EM med Jönköping som centralkommun. Men undan för undan anslöt jag mig till optimisterna och var sedan själv med om att göra ansökan!

Nu ångrar inte Bertil Sällfors någonting vad det gäller EM. Nu har han facit i hand och vet att EM i Jönköping blev en fullträff, både sportsligt och organisatoriskt. Ja, han anser det arrangemanget vara något av kronan på verket i sin ledargärning!

För Bertil Sällfors var det förstås extra viktigt att tävlingarna blev lyckade. Han var ju - och är alltjämt - ordförande för LEN, Europeiska Simförbundet. Och när han i sak talade för att förlägga tävlingarna till sitt eget hemland satte han kanske lite av sin prestige på spel . . .

"OREALISTISK TANKE"

- När jag först hörde talas om att Jönköping ville ha mästerskapet ansåg jag det var en orealistisk tanke. Det rent tävlingsmässiga kanske man skulle kunne klara - men alla andra detaljer . . .
- Förläggningssidan trodde jag skulle vara största problemet, minns Bertil Sällfors.

Bertil är inte ens säker på att de flitigaste entusiasterna riktigt hade klart för sig hur stort ett EM egentligen är. Främst kanske man tänker på snabbsimmarna, men simprogrammet klaras av på 25 timmar.

- Ja, och sedan skulle programmet inrymma 25 timmars simhoppning och 54 timmars vattenpolo. Dessutom avgjordes för första gången konstsim inom samma mästerskap.

- Så undra på att jag var skeptisk till att låta förhållandevis lilla Jönköping komma som arrangörsstad efter Barcelona och Wien . . .

- Jönköping stod ju inte helt ensamt, utan fick hjälp med konstsim av Nässjö

Forts. sid 24

BERTIL SÄLLFORS som prisutdelare vid Europamästerskapet i Jönköping, den första EM-tävling sedan 1950 som Bertil inte var tävlingsledare. Det är hopparen Falk Hoffman, DDR, som tar emot sin guldmedalj! (Foto: Roger Stark)

När politiken var het kring bassängerna!

TVÅ AV SIMFÖRBUNDETS ordförande, t v Gunnar Werner och bredvid honom Bertil Sällfors.

Forts. från sid 22

och polons B-turnering (med bl a Sverige) av Falköping.

SVÅR KONKURRENS (?)

Det var således 1973 som Jönköping och Svenska Simförbundet kommit så långt att man vågade ansöka till LEN om att få arrangera tävlingen. En svår konkurrent till Jönköping var Belgrad.

- Men det var i Belgrad, Jugoslavien, som VM avgjordes 1973 och det kanske till vår fördel. Dessutom har svensk simning ett gott anseende, försäkrar LEN-ordföranden Bertil Sällfors.

Angående svensk simnings goda anseende måste det nog också sägas att det till stor del är ett verk av Bertil Sällfors. Redan i tidig barndom började Bertil ägna sig åt simning och nu - som stadgad ungdom, pensionär - sprudlar han fortfarande av simmarglädje.

- Sedan 1950 har jag varit tävlingsledare på alla Europamästerskap, berättar han.

FANTASTISK LEDARGÄRNING

Den del av Bertil Sällfors ledargärning som ligger bakom honom är fantastisk. Låt oss räkna upp några punkter väl värda att minnas:

- **Invaldes 1937 i Svenska Simförbundet.**
- **Satt ordförande åren 1950-1963.**
- **1947 invaldes han i LEN.**
- **Blev LEN-sekreterare 1948 och innehade den posten till 1970, då han blev ordförande.**
- **Avgick 1976 ut Internationella Simförbundet (FINA) efter 28 år i styrelsen, varav åtta som sekreterare och 16 som vice ordförande.**
- **Har varit tävlingsledare på samtliga EM-tävlingar sedan 1950, utom i Jönköping 1977.**
- **Varit tävlingsledare för simningen vid OS-tävlingar från 1956 i Melbourne till 1976 i Montreal.**

TRE AV SIMFÖRBUNDETS ordföranden, fr v Nils Backlund (1933-46), Erik Bergvall (1909-32) och Arne Ljungqvist (1947-50).

UTOMORDENTLIGT ARBETE

- Jag fick tillfälle att vara stolt över det arbete som lagts ner av de svenska arrangörerna.

- Christer Junefelt, EM-sekreteraren, gjorde ett jättearbete och alla personer i organisationskommittén var helt besjälade av vårt sim-EM, inte minst representanterna för Jönköpings kommun.

HEDERSORDFÖRANDE

Det är ingen tvekan om att Bertil Sällfors verkligen trivdes med att "krö-ningen" av hans stora ledargärning gjordes på hemmaplan. Därmed inte sagt att Bertil har gjort sitt, vare sig inom idrotten eller inom arbetslivet.

Lika entusiastiskt som han driver sin järnhandel i Borås, driver han simfrågorna i LEN, trots uppnådd pensionsålder. Och såsom hedersordförande i Svenska Simförbundet brukar han svinga klubban när det är dags för förbundets årsmöten!

Roger Stark

— Av Bertil Sällfors —

Under de många år, som jag sysslat med internationell simning har det givetvis inträffat en hel del intressanta saker, som fastnat i minnet.
Första gången jag var med om en stor internationell tävling var i Monte Carlo 1947 då jag var lagledare för det svenska laget, samt dessutom tjänstgjorde som domare i hopp.

Vårt lag gjorde där en hel del bra saker och vad som jag särskilt minns så är det att vårt lag på 4 x 200 m, slog de segertippade fransmännen och satte nytt europarekord med tiden 8 min 59 sek.! Vidare så slog pololaget Ungern med 4 - 3 efter att ha legat under i halvtid med 3 - 2. Internationella simförbundet, FINA, hade samtidigt sammanträde i Monte Carlo och man sökte då en representant till dess styrelse samt till Europaförbundets styrelse från Norden och valet föll då på mej.

1948 valdes jag till sekreterare i Europaförbundet och 1952 blev jag sekreterare i FINA. Detta medförde givetvis att jag fick många besvärliga problemställningar att lösa som uppstod i samband med det komplicerade politiska läget i Europa efter kriget.

POLITIK-PROBLEM

Så hade t ex Budapest fått sej tilldelat Europamästerskapet i simning 1950, men då det visade sej att de inte kunde garantera inresevisum för alla medlemsnationerna bl.a. inte till Spanien och Grekland så blev vi tvungna att flytta tävlingarna och med ett års varsel åtog sig Wien arrangemanget.

När detta blev bekant för ungrarna fick jag ett telegram som var på 620 ord. Tävlingen genomfördes i Wien, men bojkottades av samtliga östeuropeiska länder var jämte även England uteblev på grund av att tävlingsbadet låg i den ryska zonen.

Några år senare upptogs DDR (östtyskland) som medlem av FINA och LEN och eftersom detta land inte var officiellt erkänt av många länder medförde det problem därför att det i samtliga NATO-länder var förbjudet att hissa den östtyska flaggan och att spela deras nationalhymn.

Så t.ex. inför EM i Utrecht 1966 fick vi ha en segdragen överläggning med öststaterna vilken resulterade i att inga andra flaggor än den holländska fick förekomma på simstadion. Senare skärpte öststaterna sina krav och när vi skulle ha en match i simhopp mellan USA och ett kombinerat lag från Europa i Bolzano, Italien, så vägrade öststaterna att medverka om inte DDR:s flagga fick hissas.

ÖSTSTATSBOJKOTT

En framställning till regeringen i Italien gav inget resultat och då vi fick deras besked så sent att det inte gick att skaffa en annan tävlingsplats, så beslöt jag på egen hand att genomföra tävlingen utan öststaternas medverkan och vi fick ihop ett bra lag med enbart västeuropéer. Vårt lag vann. Förhållandena ha givetvis förbättrats avsevärt med tiden, men fortfarande så förekommer det tyvärr alltför mycket politisk inblandning i idrottsledningarnas ställningstaganden.

FLITIG TÄVLINGSLEDARE

Som tävlingsledare för simningarna vid samtliga olympiska spel fr o m Melbourne 1956 har jag givetvis upplevt en hel del och sett all världens elitsimmare dyka upp och försvinna igen.

Vidare har jag ju haft kontakt med alla länders ledare och lärt mej hur de ser på idrotten och hur de arbetar.

I Australien har man en järnhård disiplin, vilket exemplifieras av följande: Inför Olympiaden i Melbourne samlade man hela laget i ett träningsläger, men föräldrarna till Murray Rose, som var australiens trumfess vägrade att låta honom komma dit därför att dom tränade honom själva. Då meddelade man kort och gott att om han inte hade infunnit sej i träningslägret inom två dagar, så kommer han att strykas ur laget.
Han kom givetvis och tog några guldmedaljer.

VEM VANN?

Den mest dramatiska episod jag varit med om var i Rom 1960. Första finalen var 100 m. frisim, herrar, och måldomarna var totalt oense om vem som segrat.

Henry Runströmer, som måldomareledare använde sin utslagsröst till förmån för australiern Dewitt och hade amerikanen Larson som tvåa. Men tidtagarna hade 1/10 sek. bättre tid på Larson.

När jag fick alla papper på mitt bord så hade jag bara några minuter på mej att kolla och ensam fatta beslut. **Där satt 10.000 åskådare och väntade på prisutdelning och Mr Brundage stod färdig med medaljerna. FINA:s regler säjer att måldomarna har preferns före tidtagarna och jag beslöt i enlighet därmed.**

USA lämnade in protest och ansåg att måldomareledaren inte hade rätt att själv uttala sej om placeringarna. Han skulle bara tjänstgöra som någon sorts sekreterare. Jag framhöll att det var gällande praxis att han även bedömde ordningsföljden i mål. Mitt ställningstagande godkändes av tävlingsjuryn med rösterna 4 - 2.

JAG FÖRFÖLJDES

Under de kommande fyra åren togs ärendet upp av USA:s repr. på FINA-sammanträdena och jag förföljdes i pressen och man påstod att jag varit partisk. På nästkommande FINA-kongress i Tokyo togs frågan upp och med överväldigande majoritet godkändes som regel att måldomareledaren har rätt att döma ordningsföljden i alla lopp.

I Tokyo förekom för första gången helautomatisk tidtagning och målbedömning och i och med detta var liknande problem i stort sett borta.

Efter en intensiv kampanj från USA fick man majoritet i FINA-kongressen (45 - 43) för att inte välja om mej till sekreterare 1960, men samtidigt erbjöd man mej att fritt få välja om jag ville bli kassör eller 1:ste vice ordförande i förbundet, varvid jag valde det senare och satt kvar i ytterligare 18 år på den posten.

Problem, som på senare år skapat starka motsättningar inom den internationella simningen har varit uteslutandet av Sydafrika ur FINA samt kontinental-Kinas vägran att gå med i FINA så länge Taiwan är medlem. För min del ansåg jag det vara fel att utesluta Sydafrika av den anledningen att idrottsungdomarna skall inte avstängas från internationellt utbyte därför att deras land har en misshaglig regering. I så fall finns det fler länder som skulle svartlistas.

Konstsim - förbundets ”nygamla” simaktivitet

När man frågar vad konstsim är kan man beroende på den svarandes ålder få svaret: ”Det var något som fanns i min ungdom d v s fram till Stockholmsutställningen 1930 och det var äldre gentlemen som rullade stock, gjorde baklänges volter, fontäner och andra figurer i vattnet.

En göteborgare vid namn Andersson var flerfaldig svensk mästare i grenen. Dagens tonåring skulle svara: ”Konstsim är det där tjusiga som tjejerna simmar till musik i par, lag eller solo.”
Båda svaren är riktiga och visar att Svenska Simförbundet såväl i tidernas begynnelse som vid sitt 75-årsjubileum har konstsim på sitt program. Formerna har växlat och dagens konstsim utförs av vackra flickor i vackra dräkter till vacker musik och i vackra formationer.
Den moderna formen av konstsim - som förresten fick sitt namn på grund av att det tog upp en gammal aktivitet inom förbundet - blev en förbundsangelägenhet genom att dåvarande generalsekreteraren 1960 tog över ett par amerikanska trupper för uppvisning. Den ena leddes av Bob Baldwin från Napa Swimclub, ej långt från San Franscisco som besökte bl a Norrtälje Simklubb vars medlemmar fick pröva på den nya simaktiviteten. Uppvisningar följde i en rad städer bl a i Uppsala i samband med årets ute-SM.
TV var närvarande och Lennart Jelbe lyckades mycket väl med att ge svenska folket en första glimt av konstsim. Den andra gruppen, som turnerade i södra Sverige leddes av Wicki Robinet.

EN VECKA I AMSTERDAM

1961 fick undertecknad förmånen att tillbringa en vecka i Amsterdam hos blivande ordföranden i FINA:s konstsimkommitté, apotekaren J Armbrust och hans flickor, som då var Europas skickligaste. Med stor entusiasm började därefter en påverkan av förbundsledningen att vi skulle få över instruktörer till Sverige.

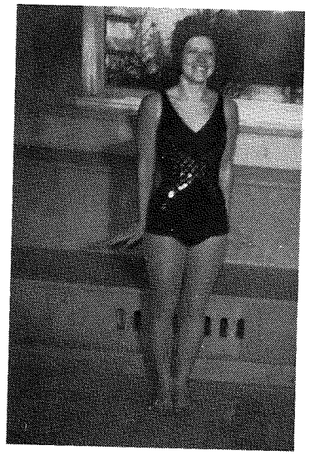

MARIANNE Wili-Blomé var vår första tävlande utanför Norden.

Den kalla sommaren 1962 genomfördes det första träningslägret i Ängelholms utomhusbad med + 17° i vattnet.
Genom en snabb växling mellan praktikpass, bastu, gymnastik och teorilektioner fick de första eleverna en sådan insikt i konstsimmets mystik att en instruktionsbok kom ut, några klubbar, bl a Norrtälje SK, Stockholms-Polisen, Hallstavik, Uppsala och SK Neptun tog upp konstsim på programmet och redan 1963 arrangerades de första tävlingarna i Hallstavik, Uppsala och Norrtälje.

DEN FÖRSTA RM-TÄVLINGEN

1966 hade konstsimmet fått sådan stadga att förbundsstyrelsen ansåg att ett Riksmästerskap skulle få avhållas. Den tävlingen blev den nyinstiftade konstsimkommittén eldprov. Tävlingen dominerades av Norrtäljeflickornas insatser och senare på året bar det iväg till Helsingfors på den första nordiska landskampen, som slutade i en andraplacering efter Danmark.
Budgetproblemen hopade sig redan från början emedan styrelsen de första åren beviljade endast en tiondel av äskade medel med motivering att vi skulle visa resultat innan det blev påökning. Från en årsbudget på 4000 kr ökade den till cirka 10 000 kr det första SM-året som var 1971 - tio år efter det verksamheten börjat.
Även nu var Göteborg i topp S 02-kvartetten Marie Cervin (mästare i solo, par och lag), Anette Winberg (mästare i par och lag) samt Barbro Anséhn och Anne Purra förde stolt vidare SM-traditionen inte bara detta år utan ända fram till 1975. Marie och Barbro lade även beslag på de första JSM-tecknen och hade i laget här hjälp av Lena Ruthström och Renèe Ek.

MARIANNE DEN FÖRSTA

Den första flicka som deltog i tävling utanför Norden var Marianne Wili-Blomé. Det var 1969 i München. I första Världsmästerskapet i Belgrad representerades konstsimmet av Barbro Ansén i solo och i par av Barbro och Marie Cervin.
De placerade sig bland de åtta bästa i bägge grenarna och året därpå resulterade det i att konstsimkommittén fick en rejäl påökning i sin budget. Konstsimmet hade visat resultat!
I det därpå följande europamästerskapet kunde vi representera med deltagare i alla grenarna och blev fjärde bästa nation i Europa. Detta sporrade och till 1975 års mästerskap i Cali åkte ovan nämnda sextett (Anette hade dock bytts ut mot Berit Lönn) ur S 02 och placerade sig på åttonde plats totalt.

SOC I NÄSSJÖ 1976

1976 arrangeras SOC i Nässjö i vilken förutom de europeiska nationerna även Kanada och USA deltog med sina VM-representanter från Cali. Själva hade vi tyvärr generationsväxling varigenom framgångarna blev mindre än beräknat. Året därpå avgjordes Europamästerskapen i samma bassäng och då hade vi att försvara vår fjärdeplats. Det lyckades inte men närmast därintill.
Vi har fått fram en ny generation med Åsa Andersson, Gunilla Nilsson och Monika Kristensson i spetsen. Det är vår förhoppning att våra tränare under landslagstränaren Eva Svenssons erfarna ledning kan matcha fram denna generation till goda placeringar i kommande EM och VM.
Just nu synes konstsimmet fått mer förlig vind än tidigare. Allt fler föreningar tar upp aktiviteten på sitt program då de finner att den fyller en uppgift i kampen att hålla de unga flickorna kvar i föreningsarbetet. Konstsimkommittén har börjat satsa på att få upp deltagare redan från plask och lek för att under ännu längre tid än tidigare träna dem för de stora tävlingsuppgifterna inför vilka alltmer träning bedöms komma att erfordras för att nå topplaceringar.
Genom en väl uppbyggd utbildningsverksamhet söker kommittén få fram dugliga instruktörer, domare och andra funktionärer, så att föreningarna ges möjlighet stödja sina konstsimutövare på bästa sätt.

PILOTPROJEKT PÅGÅR

Konstsimmet har uppmärksammats av Riksidrottsförbundet, som ur medel avsedda för att främja kvinnlig idrott gett oss möjlighet dels att delta i fler internationella tävlingar, dels genomföra ett pilotprojekt inom Stockholms Simdistrikt syftade till att få fram en mall att samordna konstsimverksamheten inom

DET MEST framgångsrika konstsimlandslaget. Fr v Lena Ruthström, Berit Lönn, Marie Cervin, Barbro Anséhn, Anne Purra och Renée Ek, samtliga S 02.

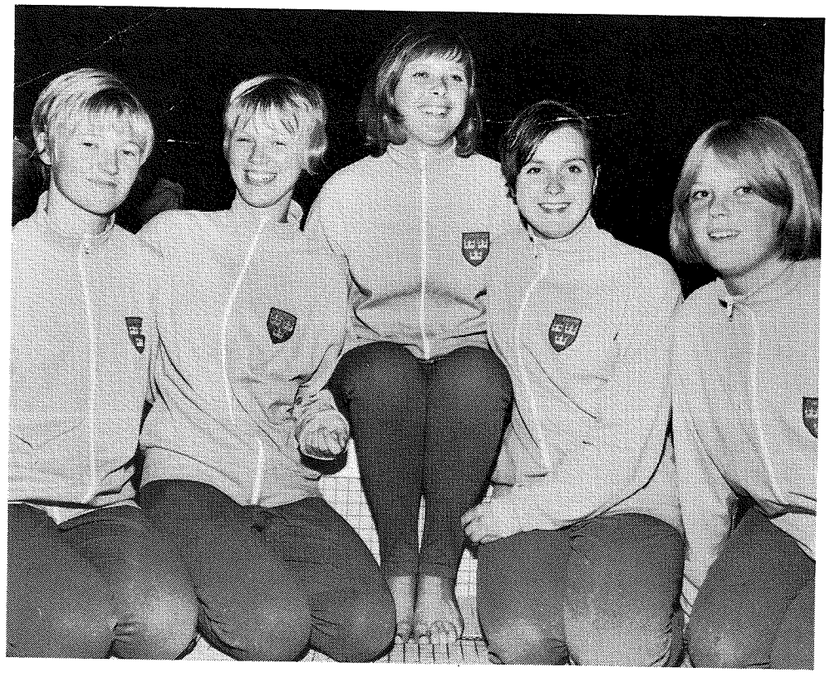

ETT AV VÅRA första konstsimlandskap. Fr.v. Lena Björklund, Eva Björklund Norrtälje SK, Britt-Marie Bengtsson SPIF, Barbro Holst, Anna-Karin Alvén Norrtälje SK. Anna-Karin är nu internationell domare och instruktör i LASS.

ett simdistriktförbund och dels klara ut konstsimmets ställning inom Svenska Simförbundet. Arbetet har påbörjats och avser pågå hela jubileumsåret och ytterligare ett år.
Avslutningsvis kan konstateras att viljan att hjälpa till med konstsimverksamheten är stor hos den generation konstsimmare, som slutat som aktiva. Detta borgar för att konstsimmet kommer att leva vidare och att instruktörernas skicklighet kommer att öka.
Det är ju lättare att lära ut något man själv pysslat med praktiskt än att lära ut det från beskrivning. Det självupplevda ger mer inlevelse, vilket har stor betydelse i rollen som instruktör och lärare.

Set Hjärpe

Lite för STATISTIKBITARE

1924 TOG ARNE BORG sina första olympiska medaljer, då togs också den här historiska bilden efter trekejsarslaget på 400 meter. Det vann Johnny Weissmüller (i mitten) på 5.04,2 före Arne 5.06,6 som just skall skaka hand med bronsmannen Boy Charlton 5.06,6. Totalt tog Arne i OS-sammanhang 1 guld — 2 silver — 3 brons.

Det dröjde 44 år innan Arne Borg fick en efterföljare som guldmedaljör vid ett olympiskt spel. Arnes tronföljare blev Gunnar Larsson, som i München 1972 erövrade två guldmedaljer, 200 m medley och 400 m medley. I samma tävling lyckades simhopparflickan Ulrika Knape klara en guldmedalj och en silvermedalj.
Ulrika är också vår senaste olympiamedaljör, silver 1976 i Montreal.
Totalt har svensk simsport erövrat tio OS-guld, 13 silvermedaljer och 14 bronsmedaljer.
Hopparna är ryggraden i statistiken för guldjakten i OS-tävlingar. Första OS-segern svarade Hugo Johansson för 1908. 1912 kom Erik Adlerz och Greta Johansson samt 1920 Arvid Wallman.

Så har det gått i OS

Första guldmedaljen 1908 - det senaste 1972

PARIS 1900:
1 000 m frisim: 8) E Eriksson 17.50.
200 m rygg: 8) E Eriksson 4.56,4.

ATEN 1906:
100 m frisim: 6) H Johansson, 8) R Andersson.
4 x 250 m frisim: 5) Sverige (H Julin — R Andersson — C Norelius — H Johansson).
Höga varierande hopp: 6) H Johansson, 7) R Andersson.

LONDON 1908:
Höga varierande hopp: 1) H Johansson 83,75 2) K Malmström 78,73, 3) A Spångberg 74,00, 4) R Andersson 68,30.
Vattenpolo: 3) Sverige.

STOCKHOLM 1912:
Raka varierande hopp: 1) Erik Adlerz 73,94, 3) G Blomgren 69,56, 4) H Johansson 67,80, 6) H Arbin 62,62, 7) A Carlsson 63,16 (sämre platssiffra än Arbin).
Vattenpolo: 2) Sverige.
Damer: 4 x 100 m frisim: 4) Sverige.
Raka hopp: 1) Greta Johansson 39,90, 2) Greta Regnell 36,00, 4) E Regnell 33,20, 5) E Eklund 31,90, 6) E Andersson 31,30.

ANTWERPEN 1920:
200 m bröstsim: 1) Håkan Malmrot 3.04,4, 2) T Henning 3.09,2, 6) Per Cederblom.
400 m bröstsim: 1) H Malmrot 6.31,8, 2) Henning 6.45,2, 5) P Cederblom.
4 x 200 m frisim: 4) Sverige (R Andersson — F Möller — O Trolle — Arne Borg 10.50,2.
Raka hopp: 1) A Wallman 183,5, 2) Niklas Skoglund 183,0, 3) J Jansson 175,0, 4) E Adlerz 173,0.
Varierande hopp: 2) E Adlerz 99,08, 4) G Blomgren 90,78, 5) Y Jonsson 88,36.
Svikthopp: 4) G Blomgren 587,5, 5) G Ekstrand 6) J Jansson.
Vattenpolo: 3) Sverige.
Damer: 100 m frisim: 6) J Gylling.
300 m frisim: 6) J Gylling.
4 x 100 m frisim: 3) Sverige (A Berg — E Machnow — K Nilsson — J Gylling).
Raka hopp: 3) E Olliwier 33,6.

PARIS 1924:
100 m frisim: 4) Arne Borg 1.02,0, 6) O Trolle 1.02,6.
400 m frisim: 2) Arne Borg 5.05,6, 4) Åke Borg 5.26,0.
1 500 m frisim: 2) Arne Borg 20.41,4, 6) Åke Borg 21.59,4.
200 m bröstsim: 4) B Linders 3.02,2.
4 x 200 m frisim: 3) Sverige (G Werner — O Trolle — Åke och Arne Borg) 10.06,8.
Raka hopp: 2) J Jansson 157,0.
Höga varierande hopp: 4) E Adlerz 93,78, 6) H Öberg 85,80.
Svikthopp: 4) E Lindmark 599,1, 6) A Hellqvist 544,90.
Vattenpolo: 4) Sverige.
Damer 200 m bröstsim: 4) Vivan Pettersson 3.37,6.
4 x 100 m frisim: 3) Sverige (A Berg — V Pettersson — G Everlund — H Töpel) 5.35,6.
Raka hopp: 3) H Töpel 32,80.
Svikthopp: 4) E Olliwier 425,80, 5) S Johansson 412,60.

AMSTERDAM 1928:
400 m frisim: 3) Arne Borg 5.04,6.
1 500 m frisim: 1) Arne Borg 19.51,4.
4 x 200 m frisim: 5) Sverige (A Gustavsson — S Pettersson — E Lundahl — Arne Borg) 10.01,8.
Damer: 200 m bröstsim: 6) B Hazelius 3.23,0.
Raka hopp: 3) L Sjöqvist 29,20.

LOS ANGELES 1932:
Damer höga hopp: 4) J Sjöqvist 34,52.

BERLIN 1936:
Ingenting.

LONDON 1948:
100 m frisim: 6) P O Olsson 59,3.
4 x 200 m frisim: 4) Sverige (M Lundén — P O Olsson — P O Östrand — O Johansson) 9.09,1.
Svikthopp: 6) Svante Johansson 120,20.
Höga hopp: 4) Lennart Brunnhage 108,62.
Vattenpolo: 5) Sverige.
Damer: 100 m frisim: 5) Ingegärd Fredin 1.08,4.

HELSINGFORS 1952:
100 m frisim: 3) Göran Larsson 58,2.
400 m frisim: 3) P O Östrand, 4.35,2.
4 x 200 m frisim: 4) Sverige (L Svantesson — G Larsson — P O Östrand — O Johansson) 8.46.8.
Damer 4 x 100 m frisim: 6) Sverige (M Lundqvist — A Andersson — M Berglund — I Fredin) 4.39,0.

MELBOURNE 1956:
Damer 4 x 100 m frisim: 6) Sverige (A Hellström — B Wängberg — Karin Larsson — Kate Jobson) 4.30,0.

ROM 1960:
4 x 200 m frisim: 6) Sverige (S G Johansson — L E Bengtsson — Bengt Nordwall — P O Lindberg) 8.31,0.
Damer 400 m frisim: 2) Jane Cederqvist 4.53,9.

Forts. nästa sida

1920

DUBBELT OLYMPISKT GULD var, Håkan Malmrot ensam om fram till dess Gunnar Larsson klippte till i München 1972. Malmrot vann 200 m och 400 m bröstsim 1920.

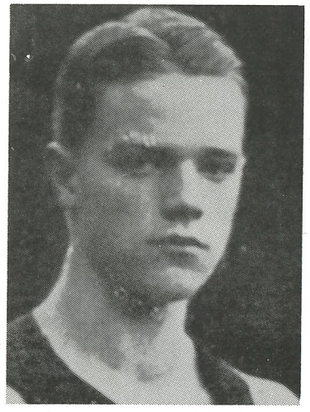

DUBBELT SILVER i bröstsim, 200 m och 400 m, tog Tor Henning i Antverpen-OS 1920.

1948

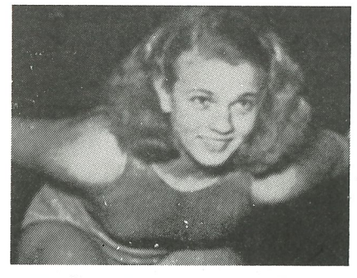

INGEGÄRD FREDIN var 1948 års stora simmarstjärna. I London-OS blev hon femma.

SVENSKA SIM-FÖRBUNDET 1904

1908

GULD i höga varierande hopp tog Hjalmar Johansson vid OS 1908 i London. Här med svenska flaggan på bröstet.

Världsmästerskap 70-talets nyhet!

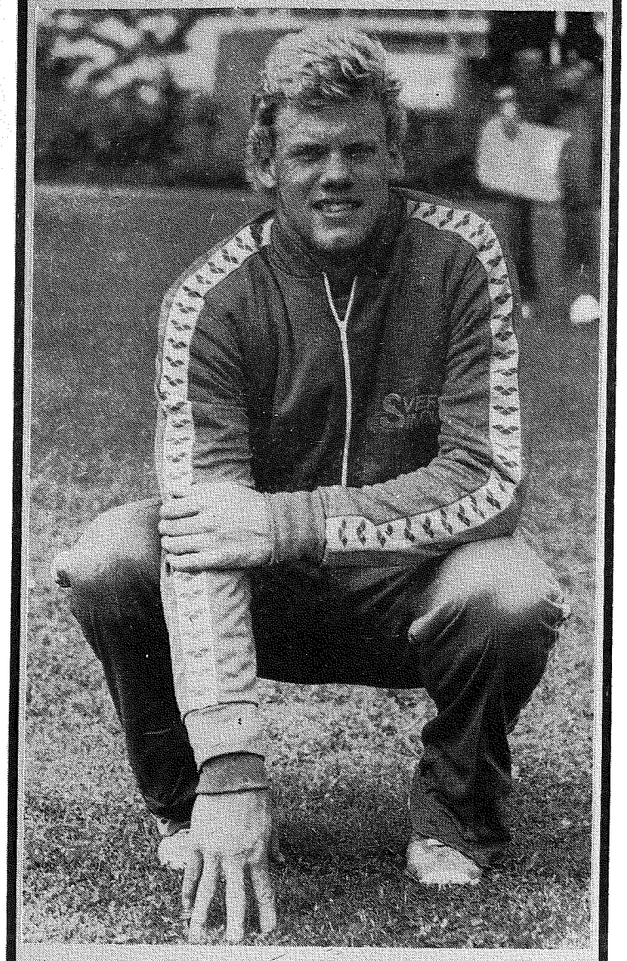

PÄR ARVIDSSON 1978-års VM-medaljör. Blev trea på 100 m fjärilsim i Berlin. (Foto: Roger Stark)

Världsmästerskap i simning är en ny tävlingsform, som vuxit fram under 1970-talet. Den första VM-tävlingen arrangerades i Belgrad 1973, där Sverige firade stora triumfer genom Ulrika Knape, Gunnar Larsson och Bengt Gingsjö, vilka alla erövrade medaljer. Ett fint facit även i övrigt ordnades.

Betydligt sämre lyckades den svenska simtruppen i Cali två år senare. Endast Ulrika Knape klarade en medalj och Peter Pettersson var den ende simmare som kom till individuell final.

Med tolv finalplatser vid VM 1978 i Berlin återtog Sverige en stark position på simmarkartan. Hamnade i nationsstriden på sjätte plats.

BELGRAD 1973

Höga hopp: 1) Ulrika Knape
Svikthopp: 2) Ulrika Knape
200 m medley: 1) Gunnar Larsson 2.08,36
400 m frisim: 3) Bengt Gingsjö 4.01,27 5) Anders Bellbring 4.06,36
1 500 m frisim: 5) Bengt Gingsjö 16.06,01 7) Anders Bellbring 16.12,01
200 m frisim: 8) Bernt Zarnowiecki 1.56,58
400 m medley: 6) Bengt Gingsjö 4.37,62
4 x 200 m frisim: 5) Sverige (Bernt Zarnowiecki, Bengt Gingsjö, Anders Bellbring, Gunnar Larsson) 7.45,58
100 m bröstsim: 6) Britt-Marie Smedh 1.16,79
200 m bröstsim: 5) Britt-Marie Smedh 2.43,16
200 m frisim: 5) Irwi Johansson 2.08,89

Så har det gått i OS

Forts. från föreg. sida

4 x 100 m frisim: 6) Sverige (I Thorngren — Karin och Kristina Larsson — Bibbi Segerström) 4.25,1.

TOKYO 1964:

Svikthopp: 5) Göran Lundqvist 138,65.
4 x 100 m frisim: 5) Sverige (A Ch Lilja — U Jäfvert — A Chr Hagberg — L Andersson) 4.14,0.
4 x 100 m frisim: 5) Sverige (I Eriksson — Jan Lundin — B Nordvall — P O Lindberg) 3.40,7.
4 x 200 m frisim: 5) Sverige (Mats Svensson — L Eriksson — H Rosendahl — Jan Lundin) 8.08,0.
100 m frisim: 7) Ann-Christin Hagberg 1.02,5.

MEXICO 1968:

200 m fjärilsim: 5) Peter Feil 2.10,9.
400 m frisim: 8) Elisabeth Ljunggren-Morris 4.53,8.
4 x 200 m frisim: 8) Sverige (H Ljungberg — G Larsson — O Ferm — L Eriksson) 8.12,1.

MÜNCHEN 1972:

Höga hopp: 1) Ulrika Knape 390,00.
Svikthopp: 2) Ulrika Knape.
200 m medley: 1) Gunnar Larsson 2.07,17.
400 m medley: 1) Gunnar Larsson 4.31,98.
4 x 100 m fritt: 4) Sverige (B Gingsjö — H Ljungberg — A Bellbring — G Larsson) 7.47,37.
400 m fritt: 7) Bengt Gingsjö 4.06,75.
1 500 m fritt: 4) Bengt Gingsjö 16.16,01.
200 m medley: 8) Hasse Ljungberg 2.13,56.

MONTREAL 1976:

Höga hopp: 2) Ulrika Knape.
4 x 100 m fritt: 7) Sverige (Pia Mårtenson — Ylva Persson — Diana Olsson — Ida Hansson) 3.57,48.
4 x 200 m fritt: 7) Sverige (Pär Arvidsson — Peter Pettersson — Anders Bellbring — Bengt Gingsjö) 7.41,82.

USA det stora föregångslandet

— Av Gunnar Werner —

I jubiléumsnumret av Simsport 1964 (60-års-jubiléet) fann jag ett resebrev av Per Ola Lindberg från U.S.A. Per Ola var en av de första svenska simmarna, som mera på allvar beslöt sig för att söka sig till det stora landet i väster för att förkovra sig i sin specialhobby simning. Per Ola hade stora framgångar i U.S.A. och var en stöttepelare i bl.a. 4 x 200 m laget som vann EM i Leipzig 1962.

Vem minns inte Birger Buhres kommentar, då Per Ola vände sista gången på sin 200 m sträcka.
- Han voltvänder!
Många har varit Per Olas efterföljare. I detta axplock, som på intet sätt gör anspråk på att vara fullständigt ämnämns några, men ingen är bortglömd.

DE TOG KLIVET

Efter Per Ola och hans samtida bl.a. Anita Hellström, Neptun, dröjde det några år innan någon "vågade" ta klivet över Atlanten. 1967 for emellertid Ingvar Eriksson, Sundsvall och Peter Feil, Eskilstuna iväg till Foothill Collage i Californigen. Resultatet var lyckat med bl.a. Europarekord som följd.
Elisabeth Ljunggren for över för att träna, fortsatte med det och blev snabbt fru Morris.
1968 bar det iväg med Gunnar Larsson på allvar. Han hade tillsammans med Lars-Eric Paulsson varit över och luktat litet på Peter Dalands träning först. Nu hamnade han hos Don Gambril i Santa Clara. Hasse Ljungberg följde hack i häl. Några år senare var det dags för nästa "kontingent" tur med Anders Sandberg, Eskilstuna i spetsen följd av Chappe Ericsson, Upsala S. Från Karlstads SS for Lars Lindeberg, fortfarande kvar i Houston, Texas, och Göran Westerlund också kvar. Från Malmö kom, förutom Gunnar Larsson, Gunilla Jonsson och Karin Odgaard på en kortare sejour 1970 och senare Torsten Buhre, som nu studerar och är assistant coach.

HOPPARTJEJER

Speciellt bland hoppartjejerna har U.S.A.-träningen betytt mycket. Ulrika Knape var ett tag hos Dick Kinball för specialträning och förra året var Annie Liljenberg och Anita Rossing i Woodlands, Texas, hos Dick Smith och Susanne Wetterskog under en längre period i "staterna".
Slutligen har flera klubbar gjort tränings- och tävlingssejourer over there! Jag minns Stockholmspolisen, Jönköping och S 02 bland klubbar som gjort mera omfattande resor i det stora landet.

DRIVFJÄDER

Vad är det nu som lockat så många svenska simmare att pröva lyckan i "det stora landet"? Säkert har förhoppningen om att förbättra sig i simning eller hopp varit drivfjädern. De alltid otroligt bra U.S.A. simmarna har naturligtvis varit förebilder.
Vetskapen om att den träning som bedrivs i U.S.A. är vida effektivare än vad vår någonsin kan bli har säkert lockat många. Men också de amerikanska simmarnas och deras tränares öppna och generösa attityd har bidragit till att så många "vågat" ge sig ut i vida världen.
Inte minst tränare som Peter Daland, Don Gambril och Nort Thornton har varit verkliga föregångsmän i konsten att utöva internationellt samarbete. I många fall har säkerligen också goda utbildningsmöjligheter och en ev. framtid varit drivfjädrar.

INTE BARA GUNNAR

Hur har det då gått? Ja, i de flesta fall mycket bra. Gunnar Larsson är inte det enda exemplet härpå även om han är enastående. Redan Ingvar Eriksson och Peter Feil nådde nära nog sensationella resultat efter sitt första år i Amerika. Hasse, "Lisa" och "Chappe" likaså.
Även om alla svenska USA-simmare inte nått lika stora framgångar har de flesta avsevärt förbättrat sina resultat. Flera har ganska snart kommit underfund med att simning inte är allt och har i stället koncentrerat sig på sina studier ofta med mycket goda resultat.
Några har blivit kvar som Per-Ola och åtminstone tills vidare Lars Lindeberg, Göran Westerlund och Torsten Buhre. Några har återvänt med amerikansk examen, men ingen förefaller ha ångrat den många gånger hårda tiden i U.S.A.

Troligen kommer svenska simmare även i framtiden att resa till U.S.A. för att söka förbättra sig och säkert kommer de även i fortsättningen att bli lika väl emottagna. Det stora genombrottet på amerikautvandringen skedde emellertid på 1960-talet.

800 m frisim: Else Gunsten 9.22,12
100 m fjärilsim: Gunilla Andersson 1.06,38
4 x 100 m frisim: 5) Sverige (Gunilla Lundberg, Lena Isacsson, Irwi Johansson, Diana Olsson) 4.02,01
4 x 100 m medley: 6) Sverige (Diana Olsson, Britt-Marie Smedh, Gunilla Andersson, Eva Andersson) 4.30,59

CALI 1975

Höga hopp: 3) Ulrika Knape
4 x 100 m frisim herrar: 4) Sverige
4 x 100 m frisim damer: 6) Sverige 3.59,58
400 m frisim: 7) Peter Pettersson 4.05,62
Konstsim, lag: 7) Sverige
Konstsim, solo: 8) Barbro Anséhn

BERLIN 1978

100 m bröstsim: 5) Eva Marie Håkansson 1.12,58
400 m medley: 7) Ann Sofi Roos 4.55,10
100 m frisim: 7) Birgitta Jönsson 57,54
4 x 100 m frisim: 7) Sverige (Birgitta Jönsson, Lena Ekblom, Carina Ljungdahl, Ann-Sofi Roos) 3.52,46
4 x 100 m medley: 7) Sverige (Tina Gustavsson, Eva-Marie Håkansson, Agneta Mårtensson, Birgitta Jönsson) 4.19,37
100 m frisim: 7) Pelle Holmertz 51,83 8) Per-Alvar Magnusson 52,36
4 x 100 m frisim: 3) Sverige (P Holmertz, Dan Larsson, Per-Ola Qvist, Per-Alvar Magnusson)
200 m fjärilsim: 4) Pär Arvidsson 2.01,61
100 m fjärilsim: 3) Pär Arvidsson 55,38
4 x 200 m frisim: 4) Sverige (Pelle Holmertz, Per-Ola Quist, Gary Andersson, Per-Alvar Magnusson) 7.33,48
4 x 100 m medley: 6) Sverige (Michael Söderlund, Jan Sjöström, Pär Arvidsson, Pelle Holmertz) 3.50,58.

Svenska Guld-medaljer i EM.

Arne Borg är fortfarande svensk snabbsimnings framgångsrikaste EM-deltagare med fem titlar. Tre har Gunnar Larsson, medan dubbelmästarna heter Björn Borg, P O Östrand, Olle Johansson och Göran Larsson.

En gren som genom åren varit speciellt lyckosam är 400 m frisim för herrar, där Sverige triumferat fyra gånger!
Notabelt är också att av Sveriges 16 EM-guld har endast en seger tagits på damsidan. Det var Kate Jobson som med tiden 1.04,7 vann 100 m frisim 1958.
Här följer Sveriges samtliga Europamästare genom tiderna:

DAMER:
100 m frisim:
1958: Kate Jobson 1.04,7

HERRAR:
100 m frisim:
1927: Arne Borg 1.00,0
400 m frisim:
1926: Arne Borg 5.14,2
1927: Arne Borg 5.08,6
1938: Björn Borg 4.51,6
1970: Gunnar Larsson 4.02,6
1 500 m frisim:
1926: Arne Borg 21.29,2
1927: Arne Borg 19.07,2
1938: Björn Borg 19.55,6
100 m ryggsim:
1927: Eskil Lundahl 1.17,4
1950: Göran Larsson 1.09,4
4 x 200 m frisim:
1947: Sverige 9.00,5
(Olsson — Lundén — Östrand — Johansson)
1950: Sverige 9.06,5
(Synnerholm — Östrand — Larsson — Johansson)
1962: Sverige 8.18,4
(Bengtsson — Svensson — Rosendahl — Lindberg)
200 m medley:
1970: Gunnar Larsson 2.09,5
400 m medley:
1970: Gunnar Larsson 4.36,2

Det var således 1970 som Sverige senast lyckades ta en guldmedalj i simning i EM. (Ulrika Knape har dock lyckats i simhopp). Såväl i Wien 1974 och i Jönköping 1977 blev Sverige utan titlar, men visst var det nära i Jönköping där Pär Arvidsson blev tvåa på 100 m fjärilsim, endast nio hundradelar efter tvåan Roger Pyttel.

När ''Robban'' höll tal . . .

Den störste klubbfantast som funnits lär vara ''Robban'' Andersson, 41 ggr svensk mästare i frisim, bröstsim, hopp och polo. Han älskade ''Kappis'' och han gjorde tvärtom med Neptun. När den senare klubben fyllde ett jämnt antal år skickades ''Robban'' som ''Kappis'' representant och alla före honom talade om vilka strålande gentlemen dessa neptunare var. ''Robban'' talade om vad han tyckte — det blev bara ''sanningar'' trots att han försökte vara åtminstone neutral.

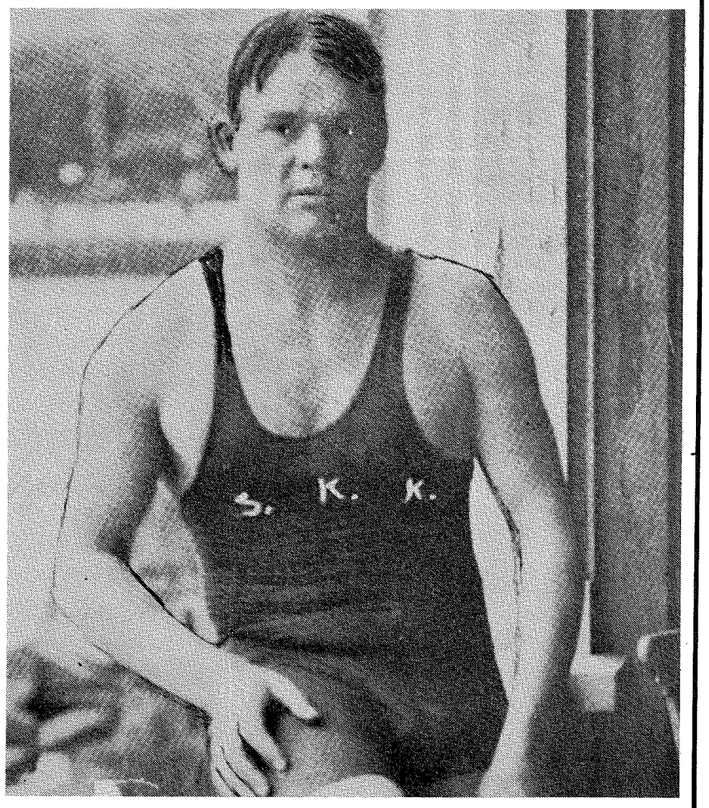

Allround i högsta grad var ''Robban'' Andersson - han tog i Aten-OS 1906 åttonde plats på 100 fritt, sjunde i höga hopp och var med i laget som blev femma på 4x200 fritt.. Och 1908 och 1912 fick han silver och brons i vattenpolo.

Hurra . . . skrek ''Backis''

1934 i Nürnberg i EM gjorde Nisse Backlund oanat framträdande i en polomatch. han fick byxorna avslitna i en hård tackling, visades upp, men satte sig i stället på bottnen på den grunda sidan. Det gick bra medan han väntade på nya byxor, men så gjorde Sverige mål och då glömde ''Backis'' kostymeringen. Han reste sig upp i hela sin imponerande längd och jublade. Tablå, som det heter . . .

Här har EM arrangerats

Det är 14 EM-tävlingar som genom åren arrangerats, senast i Jönköping 1977. På följande platser har Europamästerskap avgjorts:
1926: Budapest
1927: Bologna
1931: Paris
1934: Magdeburg
1938: London
1947: Monte Carlo
1950: Wien
1954: Turin
1958: Budapest
1962: Leipzig
1966: Utrecht
1970: Barcelona
1974: Wien
1977: Jönköping

UTGIVARKORSBAND
SVENSKA SIMFÖRBUNDET
Idrottens Hus
123 87 FARSTA

Erbjudande till Sveriges simklubbar:

Träningsläger i simcentrat Hotell Esperides i Faliraki på Rhodos.

**Idealiska förhållanden.
25 meters bassäng. Saltvatten.**

**Vi kan arrangera
för grupper mellan 10-70 pers.
Ring för detaljer!**

Bengt Åman, Stockholm. 08/23 89 43.
Pertti Heed, Göteborg. 031/11 60 75.
Lennart Ryning, Malmö. 040/775 20.
Karin Wennman, Umeå. 090/12 91 70.
Umeå har bussanslutning till Arlanda.
Övriga städer har direktflyg.

Vill du ha information från någon som redan varit på träningslägret så kontakta gärna Nordmalings Simklubb om förhållandena.

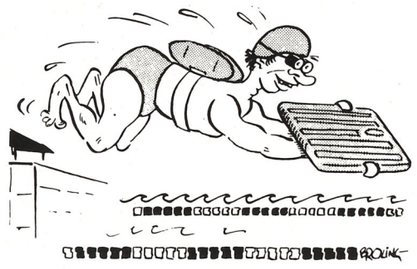

Handpaddlar och
crawlplattor finns på hotellet.

SCANDTOUR
Ingår i Axel Johnson Gruppen.

Simsport

MEDDELANDEN FRÅN SVENSKA SIMFÖRBUNDET

Pär satte amerikanskt simrekord!

"MIN STÖRSTA FRAMGÅNG HITTILLS", säger Pär Arvidsson efter sin dubbelseger i amerikanska skolmästerskapen. Efter den skrällen kom han hem och förgyllde inomhus-SM i Västerås. (Foto: Roger Stark)

4 APRIL 1979 — ÅRGÅNG 33